

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL DE 5 JUDECĂTORI

Decizia penală nr. 92

Dosar nr./1/2017

Ședința publică de la 30 mai 2018

S-au luat în examinare apelurile formulate de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și de inculpații V. și T. împotriva sentinței penale nr.49 din 31 ianuarie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală în dosarul nr...../1/2015.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, **s-au prezentat** inculpații V., asistat de apărători aleși, avocat C., cu împuternicire avocațială aflată la dosarul cauzei (fila 96), și avocat F., cu împuternicire avocațială la dosarul cauzei (fila 87), precum și de apărătorul desemnat din oficiu, avocat P., care a depus delegație de substituie (fila 147) pentru apărătorul titular desemnat din oficiu, avocat T., cu delegație la dosarul cauzei (fila 23) și T., asistat de apărătorii aleși, avocat D., cu împuternicire avocațială aflată la dosarul cauzei (fila 25) și avocat M., cu împuternicire avocațială la dosarul cauzei (fila 95) și de apărătorul desemnat din oficiu, avocat P., cu delegație pentru asistență juridică la dosarul cauzei (fila 20).

Procedura de citare este legal îndeplinită.

În conformitate cu dispozițiile art.369 alin.1 din Codul de procedură penală, instanța a procedat la înregistrarea desfășurării ședinței de judecată cu mijloace tehnice, stocarea informațiilor realizându-se în memoria calculatorului.

S-a făcut referatul cauzei de către magistratul asistent, care a învederat următoarele:

- cauza are ca obiect apelurile formulate de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și de inculpații V. și T. împotriva sentinței penale nr.49 din 31 ianuarie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală în dosarul nr./1/2015;

- la data de 25 mai 2018, prin fax, inculpatul V. a înaintat o nouă cerere de probatorii, după care:

Înalta Curte, Completul de 5 Judecători, având în vedere că inculpații sunt asistați de apărătorii aleși, a permis apărătorilor desemnați din oficiu prezenți la acest termen să părăsească sala de ședință.

Pentru inculpatul V., avocat F., având în vedere considerentele încheierii de ședință de la termenul anterior, a precizat că inculpatul înțelege să renunțe la cererea de probatorii înaintată pentru acest termen.

La interpelarea instanței, inculpatul V., personal, a precizat că înțelege să renunțe la cererea de probatorii înaintată pentru acest termen. Totodată,

apărătorii aleși, precum și reprezentantul Ministerului Public au precizat că nu mai au cereri de formulat sau excepții de invocat.

Înalta Curte, Completul de 5 Judecători, având în vedere că prin încheierea de ședință din 21 mai 2018 s-a acordat termen pentru dezbateri, în temeiul art.387 alin.2 Cod procedură penală, **a declarat terminată cercetarea judecătorească** și a acordat cuvântul în susținerea apelurilor formulate.

I. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public a precizat că apelul declarat în cauză vizează două aspecte, respectiv greșita achitare a inculpaților sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de șantaj respectiv, complicitate la șantaj și greșita restituire a sumei de 1.000 euro către Z.. Pe cale de consecință, solicitarea Ministerului Public a fost aceea de admitere a apelului declarat în cauză, desființarea în parte a hotărârii apelate sub aspectul celor de mai sus, iar în rejudecare, condamnarea inculpaților V. și T. pentru săvârșirea infracțiunilor de șantaj respectiv, complicitate la șantaj și confiscarea sumei de 1000 euro de la inculpatul V..

I.1. Cu privire la primul motiv de apel constând în greșita achitare a inculpaților V. și T. sub aspectul infracțiunilor de șantaj respectiv, complicitate la infracțiunea de șantaj, reprezentantul Ministerului Public a susținut că infracțiunea de șantaj este o infracțiune complexă, însă situația de fapt nu este complexă. Descrierea infracțiunii de șantaj din actul de sesizare se concentrează asupra modalității concrete prin care inculpatul și-a propus să obțină suma de bani și asupra intenției efective în obținerea acelei sume de bani. Acest aspect poate crea unele confuzii, însă analizând probele administrate în cauză și urmărind descrierea infracțiunii de șantaj din actul de sesizare, prin raportare la norma de incriminare, se poate constata existența elementelor constitutive ale infracțiunii de șantaj respectiv, complicitate la infracțiunea de șantaj. Astfel, din materialul probator administrat în cauză se evidențiază o serie de certitudini, în număr de patru, pe baza cărora poate fi stabilită în mod corect situația de fapt din prezenta cauză, strict cu privire la aceste infracțiuni.

Astfel, **o primă certitudine** este aceea că încă de la începutul anului 2014, numitul S. a exercitat constrângeri asupra martorilor Z. și Z. pentru a obține de la aceștia suma de bani care îi fusese imputată ca prejudiciu în cauza penală care îl viza, dat fiind faptul că îi considera vinovați pe aceștia pentru evaziunea fiscală pentru care fusese trimis în judecată. Așadar, la acest moment, avem de-a face cu un autor al infracțiunii de șantaj, pentru care, într-adevăr, cauza a fost disjunsă, dat fiind că numitul S. s-a sustras urmăririi penale și nu a fost găsit. Această concluzie certă rezultă din următoarele mijloace de probă: declarațiile martorilor Z. și Z., care au arătat că S. le cerea sume de bani sub amenințarea de represiuni penale; discuția din octombrie 2014 dintre inculpatul V. și S., unde se face referire la faptul că „ai lui Z. vor fi chemați la parchet” și, în concret, S. a afirmat „ai zis că ăștia ai lui Z. îi cheamă cineva la București”; discuția din 22 noiembrie 2014, când inculpatul V. a discutat cu S. despre efectele pe care ar fi trebuit să le producă asupra lui S., demersul de a fi făcut plângerea penală; discuția din 09 decembrie 2014 dintre S. și S., în cadrul căreia primul i-a transmis martorului că pune el pe cineva să se înțeleagă cu familia Z., în condițiile în care aceștia nu doreau să îi facă pe plac.

A doua certitudine care rezultă din materialul probator este aceea că, în contextul demersurilor numitului S. îndreptate împotriva martorilor Z. și Z., inculpatul V. a întocmit la începutul lunii noiembrie 2014, în numele lui S., așa zisă plângere, care trebuia să creeze aparența existenței unei anchete penale aflată în desfășurare la Direcția de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism București, care îi viza deopotrivă pe martorii Z. și Z., dar și pe S. și membrii familiei acestuia, martorii S. și S.. Așadar, la acest moment intervine ajutorul dat de inculpatul V. numitului S., lucru care rezultă din plicul care a fost identificat cu ocazia cercetărilor și din data inserată în documentul respectiv, din mențiunile inserate pe plicul în care documentul i-a fost remis inculpatului T., din discuțiile telefonice purtate de inculpatul V. cu numitul S. și cu coinculpatul T. în decembrie 2014, dar și din declarația inculpatului V., care a arătat că a întocmit acel document, deși inițial a precizat că nu își amintește împrejurările concrete în care l-a întocmit.

O a treia concluzie certă este aceea că, tot inculpatul V., în baza unei înțelegeri anterioare cu S., dar și cu coinculpatul T., a trimis așa zisa plângere coinculpatului T. pentru ca acesta să îi cheme la parchet pe cei menționați în documentul respectiv, spre a-i chestiona în legătură cu activitatea financiar-contabilă a societăților acestora. Din nou, se reține un ajutor acordat de inculpatul V. numitului S., iar această certitudine rezultă din mențiunile făcute pe plicul cu care a fost trimisă plângerea, chiar din declarațiile inculpaților V. și T., dar și din convorbirea din octombrie 2014, în care S. afirmă că „ai zis că pe ăștia ai lui Z. o să îi cheme cineva la București”.

O a patra concluzie certă este aceea că inculpatul V. era el însuși interesat să obțină, atât de la martorul S., dar și de la ceilalți cetățeni arabi, suma de 120.000 euro, inclusiv prin cedarea propriei locuințe, pentru a putea acoperi prejudiciul stabilit de Agenția Națională de Administrare Fiscală în sarcina soției inculpatului cu privire la societatea în cauză, la care era asociat și numitul S.. Interesul personal al inculpatului V. este și motivul pentru care acesta i-a trecut în așa zisa plângere și pe martorii S., S. și S., urmând ca numitul S. să acționeze împotriva numiților Z. și Z., iar inculpatul V. să acționeze asupra „doctorului”, respectiv martorul S..

În legătură cu precizările anterioare cu privire la interesul personal al inculpatului V., pentru a fi înlăturate concluziile care ar putea rezulta cu privire la obiectul acțiunii de constrângere, este de subliniat faptul că obiectul constrângerii l-a constituit, nu cumpărarea imobilului inculpatului la suprapreț, ci, de fapt, obținerea sumei de 120.000 euro ca și contravaloare a respectivului imobil. Cumpărarea imobilului la suprapreț reprezintă doar expresia modalității concrete în care inculpatul V. și-a propus să obțină suma de bani, iar în rechizitoriu se insistă asupra acestei modalități concrete ca fiind o concesiune din propriul patrimoniu pentru a obține integral suma de la cetățenii de origine arabă. Nu prezintă relevanță sub aspectul acțiunii de constrângere susținerea referitoare la aducerea în imobil a unor persoane de etnie rromă, în condițiile în care constrângerea era reprezentată de o represiune penală, iar nu de o represiune fizică din partea acestor persoane.

Așadar, din perspectiva celor patru împrejurări prezentate anterior ca fiind certe, a rezultat că, inițial, la sfârșitul anului 2014, conduita inculpatului V.

prezenta, într-adevăr, configurația complicității la infracțiunea de șantaj săvârșită de S.. Însă, cu ocazia întâlnirii cu martorul S. din martie 2015, inculpatul V. a confirmat că el a determinat chemarea la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism București a fratelui martorului, precum și a membrilor familiei Z.. Or, în atare situație, modalitatea de exteriorizare a amenințării sub forma unor întrebări sau afirmații sugestive este specifică unei persoane cu pregătirea juridică a inculpatului, care, fiind procuror, știa că săvârșește un șantaj.

Sub aspect juridic, este suficient faptul că martorului S. i-a fost transmisă amenințarea destul de clar pentru ca sursa acesteia să fi putut fi localizată în persoana inculpatului V.. De altfel, audiat inclusiv în fața instanței de apel, martorul S. a arătat că, în martie 2015, a perceput amenințarea ca venind mai degrabă din partea inculpatului V. decât din partea lui S..

Prin urmare, probatoriul administrat în cauză a evidențiat că, în scopul obținerii sumei de 120.000 euro, cu care să acopere partea din prejudiciul pe care trebuia să îl achite soția sa, inculpatul V., în convență cu numitul S. și cu ajutorul coinculpatului T., a creat aparența existenței unei anchete penale față de martorii Z. și Z., S. și S., aptă să îi constrângă pe cei menționați să-i procure suma de bani cu care să participe la acoperirea prejudiciului stabilit de Agenția Națională de Administrare Fiscală în sarcina soției sale. Deși întocmirea plângerii și procurarea ajutorului din partea coinculpatului T. au configurația unor acte de ajutor acordate lui S., totuși în cadrul întâlnirii dintre inculpatul V. și martorul S. din luna martie 2015, întâlnire descrisă de martorul S., inculpatul V. și-a exteriorizat intențiile în fața martorului, căruia i-a transmis că, în cazul în care el sau alte persoane din anturajul martorului nu acceptă soluția propusă, vor fi anchetați penal de Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism București pentru infracțiunea de evaziune fiscală. Așadar, ajutorul dat până la acel moment lui S. s-a transformat în autorat odată cu exteriorizarea intențiilor inculpatului V. în fața martorului și cu adresarea unor cuvinte amenințătoare la adresa siguranței juridice a martorului S. și a membrilor familiei acestuia. Întâlnirea din luna martie 2015 nu a fost întâmplătoare, ci a avut loc în contextul în care a fost stabilit termen pentru dezbateri în procesul penal în care S. era judecat pentru infracțiunea de evaziune fiscală.

Cu privire la inculpatul T., reprezentantul Ministerului Public a susținut că, din probatoriul administrat, a rezultat că acesta i-a contactat și i-a chemat în două rânduri pe martorii Z., Z. și S. la sediul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism București, invocând calitatea sa de procuror și existența unei plângeri pentru evaziune fiscală cu care S. ar fi sesizat parchetul, în condițiile în care acesta cunoștea că documentul respectiv nu fusese înregistrat la unitatea de parchet, nu fusese redactat de S. și nu exista în realitate un dosar penal care să privească aspectele menționate în plângerea respectivă și care să îi fi fost repartizat. Probatoriul a evidențiat și faptul că inculpatul T. le-a solicitat martorilor să prezinte documente contabile, spunându-le, inclusiv, că va urma un control fiscal la firmele lor, chestiune aptă obiectiv să producă o temere în opinia reprezentantului Ministerului Public. Astfel cum rezultă și din propria declarație a inculpatului T., acesta avea

cunoștință de scopul urmărit de inculpatul V., constând în recuperarea aceluiași prejudiciu, știa că numitul S. fusese trimis în judecată și acuzat pentru producerea prejudiciului respectiv, și nu martorii împotriva cărora făcuse aparenta plângere, având totodată reprezentarea că acest demers al inculpatului V. avea caracter ilicit, atâta timp cât obligația de reparație fusese deja stabilită în sarcina unor persoane de către autoritățile în drept să o facă.

Pentru toate motivele prezentate și apreciind că există suficiente probe din care rezultă elementele constitutive ale infracțiunilor de șantaj respectiv, de complicitate la infracțiunea de șantaj, reținute în sarcina inculpaților V. și T., reprezentantul Ministerului Public a solicitat condamnarea acestora la pedeapsă cu închisoarea. În cazul inculpatului V., s-a cerut a se avea în vedere faptul că infracțiunea de șantaj a fost săvârșită ulterior intrării în vigoare a Noului Cod penal, astfel ca regulile concursului de infracțiuni să urmeze dispozițiile acestui cod. În ceea ce privește modalitatea de executare a pedepselor, reprezentantul Ministerului Public a considerat că, în raport cu importanța funcțiilor de autoritate pe care inculpații le dețineau la data săvârșirii infracțiunilor și cu faptul că s-au folosit de aceste funcții pentru a săvârși infracțiunile deduse judecării, se impune ca pedepsele să fie executate în regim de detenție.

I.2. Cu privire la cel de al doilea motiv de apel, respectiv greșita restituire a sumei de 1.000 euro către martorul Z., reprezentantul Ministerului Public a precizat că instanța nu a fost sesizată cu o infracțiune de cumpărare de influență, iar această sumă a fost dată în contextul săvârșirii infracțiunii de trafic de influență anterior formulării denunțului. Prin urmare, această sumă de bani trebuia confiscată, fiind vorba de bani dați pentru săvârșirea unei infracțiuni.

În opinia reprezentantului Ministerului Public, o eventuală restituire a sumei de 1.000 Euro către martorul Z. ar fi fost permisă în baza Noului Cod penal numai dacă suma de bani respectivă ar fi fost dată ulterior momentului formulării denunțului, ceea ce nu s-a întâmplat în prezenta cauză.

În finalul expunerii, reprezentantul Ministerului Public a solicitat acordarea posibilității să depună și concluzii scrise.

II. Pentru inculpatul V., avocat F., în apelul declarat de inculpat, dar și cu privire la apelul declarat de Ministerul Public, a formulat următoarele concluzii:

În baza art.421 pct.2 lit.a) Cod procedură penală, apărătorul ales a solicitat admiterea apelului declarat de inculpatul V., desființarea hotărârii, iar în rejudecare, în baza art.396 alin.5 prin raportare la art.16 lit.a) Cod procedură penală, achitarea inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență.

S-a susținut că, inculpatul V. a fost trimis în judecată pentru mai multe acte de trafic de influență, pretindere sau primire de sume de bani până la concurența sumei de 7.000 euro. Instanța de fond a eliminat toate actele materiale care intrau în conținutul infracțiunii de trafic de influență în formă continuată, păstrând și condamnându-l pe acesta pentru un singur act material, care a avut ca obiect primirea sumei de 1.000 euro de la martorul denunțator Z.. Având în vedere că parchetul nu a declarat apel împotriva soluției de achitare pentru infracțiunea de trafic de influență, operează autoritatea de lucru judecat pentru faptele pentru care a fost trimis în judecată, exceptând suma de 1.000 euro, ceea ce înseamnă că instanța de apel nu poate reveni la încadrările și statuările din

rechizitoriu, dat fiind că acestea au făcut obiectul judecății în primă instanță, iar Ministerul Public nu a atacat hotărârea prin care s-a dispus achitarea pentru celelalte acte materiale care intrau în conținutul constitutiv al infracțiunii de trafic de influență.

Analizând exclusiv această din urmă faptă, reiese că nu există probe din care să rezulte că inculpatul V. ar fi pretins vreodată de la Z. suma de 1.000 euro, iar dacă inculpatul ar fi pretins banii respectivi prin intermediul lui S., aceștia nu au fost pretinși cu titlu de trafic de influență, pentru următoarele motive:

Prima instanță a reținut că, la un moment dat, ulterior pronunțării hotărârii de către instanța civilă care a dispus rejudecarea cauzei, a avut loc o întâlnire între V. și Z., ocazie cu care acesta din urmă s-a arătat nemulțumit de hotărârea dată, pe care o aprecia ca fiind nefavorabilă și că inculpatul V., în cadrul acestei discuții, i-ar fi pretins o sumă de bani neprecizată pentru a o înmâna președintelui Tribunalului Acest lucru rezultă peremptoriu din declarațiile date de Z., posibil coroborate cu denunțul formulat de acesta la Direcția Națională Anticorupție. Se mai spune în declarația lui Z., singura probă care atestă existența discuției și a pretinderii banilor de către inculpat, că, la un moment dat, într-o discuție cu S., despre care acuzarea a susținut că era mesagerul lui V., s-a oferit Z. să dea o sumă de bani (1.000 lei) și că la acel moment S. i-a spus că este insuficientă și că este prea puțin și de natură a jigni pretinderile lui V.. Tot la această discuție dintre V. și Z., cel din urmă a susținut că, atunci când a vrut să dea 1.000 lei, inculpatul i-a spus că este prea puțin și că se va face de râs, urmând a da el mai mult. Discuția că au fost 1.000 euro sau o altă sumă a avut ca obiect, nu traficul influenței de către V. pe lângă judecătorii de la tribunal care trebuiau să pronunțe o hotărâre, ci a avut ca obiect o recompensă pentru judecătorii care pronunțaseră hotărârea sau pentru președintele tribunalului care deja trimisese dosarul spre rejudecare. Așadar, luând act de spusele lui V., a mai avut loc o discuție ulterioară între Z. și S., în care Z. a întrebat dacă este bine să dea 1.000 euro, iar S. a precizat că este bine, Z. dându-i această sumă.

Aceasta este situația de fapt, iar instanța de apel urmează a aprecia dacă mai întâi, există fapta de pretindere din partea inculpatului V., subsumată infracțiunii de trafic de influență, iar mai apoi dacă această faptă de pretindere poate să fie trafic de influență sau altceva.

Până la urmă, suma de 1.000 euro nu a fost pronunțată niciodată de V. și acest lucru rezultă din declarațiile constante date în cauză de Z.. Această sumă de bani este atestată doar de declarațiile lui Z. pentru că niciodată S. nu a fost audiat. Cu alte cuvinte, inculpatul V. nu a pretins niciodată lui Z. suma de 1.000 euro pentru a-și trafica influența, ci această sumă intervine pentru prima dată, conform declarațiilor lui Z., într-o discuție cu S.. Mai mult, prima instanță a reținut că inculpatul ar fi pretins și primit această sumă de bani. Or, pentru pretindere nu există nicio probă, dimpotrivă există declarația lui Z. care a precizat că inculpatul nu a pretins 1.000 euro, ci doar o sumă pentru a o da judecătorului, iar pe de altă parte, primirea nu este dovedită prin nicio probă, cu excepția declarațiilor lui Z., care a precizat că i-a dat suma de 1.000 euro lui S.. Așadar, nu există nicio certitudine din care să rezulte că S. i-ar fi înmânat

această sumă de bani lui V., pentru că S. nu a fost audiat și se sustrage de la audieri. Cu excepția declarațiilor lui Z., nu există dovezi că inculpatul V. ar fi pretins vreodată această sumă de bani. Cum nu există nicio declarație dată de martorul S. care să se coroboreze cu declarațiile lui Z., cum că a dat suma de bani lui V., nu există nicio dovadă că inculpatul V. ar fi primit această sumă de la S..

Dacă se va trece peste această apărare, care constată lipsa probelor cu privire la pretinderea unei sume de bani determinată, iar mai apoi cu privire la faptul primirii banilor, dacă ar fi existat vreo pretindere de bani nu se pune problema unui trafic de influență, întrucât hotărârea fusese dată, ajunsese la cunoștința lui Z. și nu se mai pune problema să se exercite influențe decât doar eventual asupra judecătorilor care urmau să rejudece cauza. Or, nu suntem în ipoteza în care se poate susține că, dacă s-a pretins vreo sumă de bani nedeterminată în raporturile dintre V. și Z., aceasta a fost în scopul traficării așa zisei influențe, adică exercitării influenței. În legătură cu acel dosar, care avusese un sfârșit în primul ciclu procesual, nu se mai putea face nimic, iar hotărârea de rejudecare era executorie pentru instanța fondului. În atare situație, urmează ca instanța de apel să aprecieze dacă probele (declarația izolată a lui Z.) conduc la vreo concluzie de pretindere a unei sume de bani, în numele președintelui Tribunalului, pentru o hotărâre judecătorească care fusese pronunțată deja. Or, în cauză, nu există dovezi că președintele Tribunalului pretinsese suma sau o acceptase în vreo discuție cu inculpatul V.. În definitiv, în momentul în care i se cere o sumă de bani pentru președintele tribunalului, Z. este făptuitor pentru infracțiunea de dare de mită. Dacă este așa, se pune problema, nu a unui trafic de influență, ci a remiterii unei sume de bani pentru președintele Tribunalului, care nu pretinsese o sumă de bani ca variantă normativă a infracțiunii, iar Z. nu făcuse o ofertă de mită, în sensul că nu promisese o sumă de bani prin intermediul lui V., condiții în care se naște problema, ce rol putea să aibă inculpatul V. în două infracțiuni corelative – dare și luare de mită, nesăvârșite nici de Z. și nici de președintele Tribunalului, În opinia apărătorului ales, nu există probe din care să rezulte că inculpatul a săvârșit acest din urmă act sub forma pretinderii unei sume de bani, primită ulterior pentru a-și exercita influența într-un dosar care fusese finalizat, iar nu pentru alte dosare ori pentru dosarul aflat în al doilea ciclu procesual. În opinia apărătorului ales, fapta inculpatului V. de a cere o sumă de bani pentru președintele Tribunalului, funcționar public care dăduse o hotărâre, deci nu urma să îndeplinească un act defectuos sau să nu îl îndeplinească, nu este prevăzută de legea penală.

În ceea ce privește apelul declarat de Ministerul Public, în temeiul art.421 pct.1 lit.b) Cod procedură penală, apărătorul ales a solicitat respingerea acestuia ca nefondat, hotărârea fiind legală și corect motivată în raport cu criticile formulate.

În opinia apărării, motivele de apel ale parchetului din prezenta cauză nu au fost convingătoare și apte să conducă la schimbarea soluției primei instanțe în sensul celor arătate de Ministerul Public. Practic, prin motivele de apel se tinde la schimbarea unei acuzații astfel cum aceasta a fost reținută prin actul de inculpare, esențială, pentru că, în definitiv, ține de faptele subsumate infracțiunii

de șantaj și de obiectul acesteia. Chiar dacă ar rămâne aceeași faptă și aceeași încadrare juridică, ar opera o încălcare a art.371 Cod procedură penală cu privire la obiectul judecății. Pe de altă parte, dacă aceste împrejurări noi, care schimbă în esența ei acuzația, ar fi primite în apel și ar conduce la o condamnare, s-ar încălca dublul grad de jurisdicție pentru că, pentru întâia și ultima oară, s-ar examina o faptă, cu toate consecințele ei, în calea de atac a apelului în care se va pronunța o hotărâre definitivă.

Contrar celor susținute de Ministerul Public, apărătorul ales a susținut că, nici în declarațiile date de victimele presupusei infracțiuni, nici în actul de sesizare și nici în hotărârea de fond nu se reține că martorul S., cel cu care inculpatul a luat legătura, nu a declarat vreodată că pentru a nu i se face plângere penală, trebuia să dea suma de 120.000 euro. Așadar, susținerile Ministerului Public cu privire la ipotetice acțiuni de constrângere sau de amenințare consacrate de o constrângere cu privire la suma de 120.000 euro nu au bază probatorie. De fapt, este o schimbare de acuzație, care vine să complinească lipsurile în probațiune cu privire la vânzarea imobilului cu o sumă mai mare decât se cuvenea. Nimeni nu a stabilit valoarea imobilului în cursul urmăririi penale, ci a fost avută în vedere declarația lui S., care a apreciat-o ca fiind de 80.000 euro, deoarece era în proprietate comună cu alte persoane, situație în care ar fi operat o reducere de preț. Aprecierea este subiectivă și este a unui medic, om de afaceri, care era interesat să cumpere imobilul la un preț mai mic, probabil că atât era dispus să achite pentru acest imobil, însă în final s-a dovedit că nu a dorit să-l cumpere.

Deci, susținerile parchetului că folosul necuvenit al inculpatului ar fi suma de 120.000 euro nu pot fi primite, pentru că nu sunt probate, condiții în care, analiza infracțiunii de șantaj nu se poate opri la un eventual interes al inculpatului de a obține o sumă de bani, mânat de împrejurarea că trebuia să achite 3 miliarde lei vechi către organele fiscale. Se poate discuta însă cu privire la actele de constrângere mai întâi de toate, astfel cum sunt reglementate la art.207 Cod penal, pentru că, dacă rezultatul consacrat de text este constrângerea, atunci trebuie stabilite actele materiale ale inculpatului V. care au condus la rezultatul constrângerii. Or, Ministerul Public nu a precizat, nici măcar oral în susținerea motivelor de apel, acele acte săvârșite de inculpat care să conducă la constrângere, care să îl facă pe cel vătămat să dea, să facă sau să nu facă ceva, în final, cu o pierdere materială în patrimoniul celui șantajat. Inculpatul V. nu a exercitat acte apte să conducă la constrângerea părții vătămate S., martor în prezenta cauză. Parchetul nu a arătat, în concret, actele care pot constitui acte de constrângere în cadrul infracțiunii de șantaj, iar organul de urmărire penală nu a descris actele apte să conducă la constrângere, pentru a putea fi analizate din perspectivă probatorie, dacă au fost săvârșite de inculpat și dacă erau de natură să conducă la constrângere. Pe de altă parte, atunci când s-a reținut prin actul de inculpare că patru persoane au fost șantajate de inculpatul V., trebuia să se rețină patru infracțiuni de șantaj, dat fiind faptul că nu au existat discuții în aceleași împrejurări, amenințări la adresa altor persoane.

Prima susținere pe care instanța de apel nu o poate reține este aceea că, în mod eronat, s-a susținut că inculpatul V. a săvârșit o faptă de șantaj împotriva a patru persoane. Este evident că acest aspect, dincolo de faptul că este nelegal,

conduce la concluzia că singura persoană cu care inculpatul V. se presupune că a relaționat în această presupusă infracțiune de șantaj a fost numitul S., acesta fiind singurul cu care s-au purtat discuții despre vânzarea imobilului, dar nu și cu privire la suma de 120.000 euro. Se impune a se stabili dacă discuțiile purtate de inculpat cu acesta, pe care nu le-a negat în legătură cu vânzarea aceluși imobil, pot conduce la constrângeri pentru a cumpăra imobilul la un preț supraevaluat.

Un alt element pe baza căruia s-ar ajunge la o concluzie pertinentă cu privire la infracțiunea de șantaj este data săvârșirii infracțiunii, pentru că, dacă stabilim data la care au fost săvârșite actele apte să conducă la constrângere, aceasta poate fi raportată și la acțiunile celui constrâns, putându-se astfel stabili dacă finalitatea infracțiunii de șantaj era cea dorită de autorul acesteia.

Or, în data de 27 noiembrie 2017, S., persoană vătămată în infracțiunea de șantaj, audiat fiind în fața instanței de apel, a precizat, cu referire la momentul consumării infracțiunii de șantaj, că inculpatul V. îi era prieten până la un moment dat. Concluzia firească este aceea că, dacă a fost prieten cu inculpatul și a rămas în relații de prietenie cu acesta, niciodată cel despre care susține că îi este prieten nu putea să îi facă un rău. Se poate, într-adevăr, discuta despre infracțiunea de șantaj prin constrângere de la un moment anume, care exclude de plano relațiile de prietenie din acele momente până atunci când „se rup inimile” și se strică relațiile de prietenie. Însă, S. a declarat că, până la discuția din curtea firmei sale, l-a perceput pe V. ca fiindu-i prieten. Așadar, este exclus din declarațiile lui S. ca până al acel moment inculpatul V. să fi exercitat acte de constrângere apte să conducă la o constrângere față de acesta. Mai departe, în legătură cu discuția din curtea firmei, are relevanță faptul că anterior afirmației „o să vedeți voi”, care a avut loc în momentul discuției în cauză atunci când „s-au rupt inimile”, nu s-a simțit amenințat de inculpatul V.. Dacă au avut loc discuții, acestea nu erau de natură să conducă la luarea unei decizii prin constrângere, cu privire la patrimoniul propriu. Același S., având în vedere că imobilul trebuia cumpărat de familia Z., a declarat că, în cazul în care imobilul urma să fie cumpărat de această familie, nu suferea nici un prejudiciu, precizând, totodată, că nu avea afaceri cu familia respectivă. Se pune problema dacă la acea ultimă discuție, la care face referire și martorul, inculpatul ar fi exercitat amenințări ori alte asemenea acte. Răspunsul este negativ, întrucât declarațiile date de partea vătămată atestă că nu s-au exercitat acte apte să conducă la constrângere. Pe de altă parte, nici nu se putea pune problema ca inculpatul să exercitate acte de constrângere pentru cumpărarea imobilului pentru că, în definitiv, nu conta cine cumpăra, aspect care rezultă din faptul că inculpatul i-a cerut lui S. să îi găsească cumpărător. Așadar, inculpatul V. nu a insistat în demersurile sale de a-i impune lui S. ori familiei acestuia să cumpere imobilul la același preț de 120.000 euro. A mers mai departe și a spus că este interesat, rugându-l pe S. să vorbească cu cei cu care nu se înțelegea să cumpere acel imobil. Așadar, dacă cei care urmau să cumpere imobilul prin intermediul lui S. ar fi procedat în acest fel și ar fi ajuns la concluzia că trebuie să cumpere imobilul, nu negociau prețul? S-a pus vreodată problema ca S. să facă presiuni asupra celorlalți, să îi oblige să cumpere imobilul pentru că are el vreo obligație față de inculpatul V.? Nicidecum.

Or, în atare situație de fapt, având în vedere și probatoriul administrat în cauză cu privire la infracțiunea de șantaj, în opinia apărării această faptă penală nu există, fiind oarecum forțată. Este adevărat, există anumite împrejurări și circumstanțe care pot conduce la un anumit interes al inculpatului V., însă nu se poate reține că acesta l-a constrâns pe martorul S. sau că l-a șantajat. Nu se poate ajunge la concluzia existenței acțiunilor subsumate infracțiunii de șantaj, finalizată prin constrângere, pe baza unor circumstanțe sau împrejurări din care să rezulte interesul inculpatului. Da, aceste circumstanțe și împrejurări pot fi valide, însă doar dacă s-ar fi demonstrat că au existat faptele, pentru a demonstra scopul pentru care fusese săvârșit actul apt să conducă la constrângere. În cauză, construcția parchetului este neconvingătoare, pentru că se bazează pe anumite fapte și împrejurări și ocolește probele din care să rezulte că inculpatul V. a săvârșit acte de șantaj.

Cu privire la infracțiunea de trafic de influență, apărătorul ales a făcut trimitere la declarațiile lui Z., pentru că S. nu a putut fi audiat, precum și la declarațiile date de inculpatul V., urmând ca instanța de apel să tragă concluzia dacă există infracțiunea de trafic de influență sub forma pretinderii, căci de primire nu poate fi vorba.

Pentru același inculpat, avocat C., în completarea celor susținute de avocat F., a solicitat constatarea nulității absolute a interceptărilor convorbirilor telefonice și acelor din mediu ambiental, precum și a proceselor verbale de redare a acestor convorbiri, apreciind că aceste interceptări au fost efectuate de un organ incompetent material să efectueze acte de urmărire penală, respectiv SRI Craiova.

Astfel, în paragraful 4 fila 14 din hotărârea atacată se reține de către instanța de fond faptul că toate convorbirile ambientale sunt efectuate de UM SRI Craiova, așadar unitate specializată a SRI, astfel că nu se poate reține o altă împrejurare în lipsa unei dovezi clare, așa cum s-a reținut de instanța la momentul respingerii cererii de emiteră a unei adrese prin care să se comunice dacă a existat o ordonanță de delegare a unor ofițeri specializați din cadrul Direcția Națională Anticorupție, Structura Centrală, care au folosit acele dispozitive de supraveghere a convorbirilor ambientale transpuse de Serviciul Român de Informații. A fost invocată adresa din 14 mai 2018 înaintată în prezenta cauză de Direcția Națională Anticorupție. Așadar, neexistând o ordonanță prin care să fie delegați de către procurorul de caz, conform art.142 Cod procedură penală, ofițeri din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, Structura Centrală, care să pună în executare acele mandate de supraveghere, în opinia apărării toate argumentele expuse, inclusiv cele din motivele de apel, pot conduce la incidența în cauză a dispozițiilor art.281 alin.1 lit.b) Cod procedură penală, care se coroborează cu Deciziile Curții Constituționale nr.302/2017, nr.51/2016 și nr.91/2018, care sunt general obligatorii. Pentru aceste motive, se impune constatarea nulității acestor mijloace de probă.

Referitor la apelul declarat de Ministerul Public, a solicitat respingerea acestuia ca nefondat, dat fiind că inculpatul nu a exercitat o constrângere directă, fie asupra părții vătămate S., fie asupra vreunui membru al familiei acestuia, de natură a induce victimei o temere. Pentru infracțiunea de șantaj, parchetul s-a sesizat din oficiu în octombrie 2014, ocazie cu care a fost audiată de procurorul

de caz și așa zisa persoană vătămată S., care însă nu a formulat nicio solicitare în acest sens.

Pentru aceste motive, în acord cu concluziile avocatului F., având în vedere și motivele de apel depuse, apărătorul ales a susținut că nu sunt întrunite elementele de tipicitate ale infracțiunii de șantaj, motiv pentru care această infracțiune nu poate fi reținută în sarcina inculpatului V., apelul Ministerului Public urmând a fi respins în consecință.

III. Pentru inculpatul T., avocat M. a susținut că, inițial, în versiunea găsită ca fiind neregulată a rechizitoriului, obiectul judecății îl constituiau patru fapte de șantaj la care inculpatul ar fi fost complice. Ulterior, după regularizarea actului de sesizare a instanței, a rămas o singură faptă de șantaj, descrisă într-un fel prin actul de sesizare regularizat și într-un alt fel în susținerile orale ale reprezentantului Ministerului Public. Or, în ceea ce îl privește pe inculpatul T., obiectul judecății îl constituie complicitatea la infracțiunea de șantaj, constând în pretinsul ajutorul acordat de către inculpat în formele succesiv expuse. Deși prin susținerile de la acest termen, reprezentantul Ministerului Public a sistematizat situația de fapt, acesta nu a făcut referire la vreo probă care să privească intenția inculpatului de a ajuta, cu atât mai puțin, adoptarea rezoluției infracționale de a ajuta, care, potrivit doctrinei, trebuie să fie anterioară sau cel mult simultană acțiunilor în cauză. Așadar, această rezoluție nu a existat. Prima condiție pentru existența rezoluției infracționale presupune ca inculpatul să fi cunoscut și despre constrângerea pe care ar fi exercitat-o V. și despre scopul pe care acesta îl urmărea. Or, inculpatul nu a cunoscut acest scop, nu cunoștea raporturile dintre V. și potențialii cumpărători ai imobilului său, nu știa că acesta dorește să vândă imobilul, nu știa despre preț și nici despre alte aspecte. De altfel, probatoriul administrat în cauză nu susține niciuna dintre aceste acuzații, nici la urmărire penală, nici la cercetare judecătorească, respectiv că inculpatul T. a fost la curent cu aceste aspecte. Reprezentantul Ministerului Public a adus lămuriri concrete, cu trimitere punctuală și probatorie la fiecare chestiune, anume că, în cauză, complicitatea lui V. constând în sprijinul dat lui S. s-a convertit în autorat la întâlnirea din 2015, când V. i-a confirmat lui S. că a determinat chemarea la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism București a acelor persoane de cetățenie arabă. Însă, cum a confirmat acest lucru? Pe ce cale? Și cum a confirmat faptele inculpatului T.? Deși este necesar, nu s-a probat vreodată înțelegerea anterioară între autor și complice, respectiv între inculpații T. și V.. Nu este probată nici măcar prin prezumții, care să valideze vreo intenție a inculpatului T. să îl ajute pe V. pentru a vinde, neavând nicio importanță cât de cinstit era prețul înstrăinării aceluia imobil. Și atunci, toate celelalte elemente, respectiv plicul, mențiunile de pe plic, conținutul plângerii, că era sau nu informă, aptă sau nu să producă efecte, că a fost sau nu înregistrată, nu fac obiectul judecății în această cauză. Acțiunile inculpatului T. au avut o judecată legitimă din partea acestuia, deoarece avea reprezentarea că S. era condamnat, că executa o pedeapsă și că denunțul respectiv ar fi putut fi formulat doar pentru ca autorul să își amelioreze situația juridică. Primind acel aparent denunț, inculpatul T. și-a luat măsuri de precauție și a început să examineze acel așa zis denunț pentru a stabili despre ce este vorba înainte de a

da curs unui aparent demers. Toate aceste chestiuni nu se bazează pe o înțelegere anterioară, care este doar prezumată de procuror.

Cu privire la hotărârea primei instanțe, aceasta este elocventă și reține că există o strânsă legătură între fapta autorului și fapta complicelui, dar câtă vreme fapta autorului nu îndeplinește condițiile de tipicitate, evident că nu se poate reține complicitatea. Acesta este motivul pentru care apărarea a declarat apel, *dat fiind că fapta inculpatului T. nu există în condițiile în care lipsește intenția de a ajuta, ceea ce exclude existența în sine a intenției în cauză.* În concluzie, neexistând vreun mijloc de probă care să susțină existența faptei, soluția nu poate fi decât aceea de achitare a inculpatului T. în baza art.16 lit.a) Cod procedură penală, solicitare care justifică și poziția apărării de a nu solicita probatorii, ci de a se face o nouă analiză a probelor administrate în cauză.

Continuând, apărătorul ales a susținut că probele administrate indică faptul că inculpatul nu era la curent cu tranzacția în cauză, oricum s-ar numi această speculație, supraevaluare, astfel că nu a avut nicio intenție în a interveni și în a ajuta. În cazul subsidiar, în situația în care instanța de apel va fi în acord cu prima instanță, în sensul că fapta nu întrunește elementele de tipicitate, apărătorul ales a subscris integral argumentelor avocatului ales F., solicitând respingerea apelului declarat de Ministerul Public, prin raportare la situația inculpatului T. pentru următoarele motive:

Cu privire la inculpatul T. există doar speculații, pentru că discuția interceptată din luna decembrie 2014 nu aduce elemente în susținerea acușării, fiind doar discuții generice și care nu pot da o semnificație penală acestora și care nu se coroborează cu nicio altă probă în cauză. Chiar dacă discuția în sine ar fi avut valențe penale, nu este contestată de apărare și de inculpat, care nu și-a negat vocea, nu se coroborează cu alte probe și care să se suprapună pe teza probatorie, anume că inculpatul T. ar fi fost la curent cu ceea ce făcea inculpatul V.. Pe de altă parte, instanța de fond a reținut în mod corect ca într-un raport de vânzare cumpărare fiecare parte își dorește să obțină un preț mai bun.

Din motivele de apel și din susținerile reprezentantului Ministerului Public nu reiese nicio probă sau vreun mijloc de probă care să privească acțiunile sau inacțiunile inculpatului T., astfel că se impune respingerea apelului Ministerului Public și admiterea apelului declarat de inculpat, *pentru inexistența faptei*, care rezultă din simpla împrejurare că inculpatul T. nu cunoștea nimic despre constrângere, nici despre scopul pentru care s-ar fi exercitat o eventuală constrângere.

Un ultim aspect, invocat și în fața primei instanțe, a fost acela că, dacă ar fi să facă apărări condiționat de faptele și apărările inculpatului V., nu există tentativă la infracțiunea de șantaj, nu este pedepsită o astfel de ipoteză. În atare situație, în raport cu legea nouă, cu privire la incriminarea infracțiunii de șantaj, constrângerea operează diferit de la persoană la persoană, urmând în acest sens a fi analizată declarația dată de martorul S., persoană vătămată în infracțiunea de șantaj, din care a rezultat că tentativa la infracțiunea de șantaj a eșuat.

Pentru același inculpat, avocat D. a făcut referire la aceeași lipsă a înțelegerii dintre inculpați, înțelegere care a fost analizată de către instanța de fond și s-a constatat că nu există. La întrebarea instanței, martorul S. a confirmat că nu și-a schimbat atitudinea în nici un fel în urma discuției considerate

incriminante cu inculpatul V.. Așadar, nu a existat o constrângere și nici o faptă care să determine schimbarea comportamentului martorului S.. Totodată, la momentul întâlnirii persoanelor presupus vătămate (cetățeni arabi) cu T., la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism București, nu s-a discutat niciodată despre V. și nici despre vreo vânzare cu privire la un imobil sau altceva. Martorul S. a confirmat aceste aspecte, iar ceilalți martori nu au adus elemente suplimentare celor de la fond.

Pentru aceste din urmă concluzii și pentru faptul că acuzarea, prin probele administrate în fața instanței de apel, nu a adus elemente noi care să susțină acuzația, apărătorul ales a solicitat respingerea apelului declarat de Ministerul Public ca nefondat.

Având cuvântul asupra apelurilor declarate în cauză de inculpații T. și V., reprezentantul Ministerului Public a solicitat respingerea acestora, ca nefondate, pentru următoarele motive:

În ceea ce privește apelul declarat de inculpatul V. cu privire la o pretinsă greșită condamnare pentru infracțiunea de trafic de influență, reprezentantul Ministerului Public a arătat că prima instanță a analizat în mod corespunzător mijloacele de probă cu privire la această infracțiune și a pronunțat soluția de condamnare. Referitor la suma de 1.000 euro, inclusiv parchetul a tras concluzia că acesta este cuantumul sumei ce a făcut obiectul traficului de influență, chiar dacă declarațiile lui Z. au fost contrare. Această sumă de 1.000 euro a rezultat că este singura care a fost dată în contextul traficului de influență și pretinsă înainte de momentul pronunțării soluției de către instanța civilă.

Referitor la susținerea apărării, cum că pretinderea unei sume de bani neprecizată nu ar putea constitui element material al traficului de influență, în opinia reprezentantului Ministerului Public, suma de bani, inițial neprecizată, a fost pretinsă înainte de momentul pronunțării hotărârii de către instanța civilă și a fost individualizată ulterior, aspect care nu poate constitui temei pentru a se constata o eventuală neîntrunire a elementelor constitutive ale infracțiunii de trafic de influență. Or, faptul că suma de bani nu a fost precizată și a fost lăsată la aprecierea denunțatorului, nu înseamnă că nu s-a săvârșit elementul material al infracțiunii de trafic de influență.

Cu privire la infracțiunea de șantaj, complicitatea fiind strâns legată de aceasta, reprezentantul Ministerului Public a reiterat solicitarea anterioară de amânare a pronunțării pentru a putea depune și concluzii scrise lămuritoare cu privire la aceste aspecte. Continuând, a susținut că prin precizarea făcută în fața instanței de apel, în sensul că inculpatul V. urmărea să obțină 120.000 euro în urma acelei tranzacții, nu înseamnă că a fost schimbată acuzația care face referire, practic, tot la obținerea acelei sume de bani, însă printr-o vânzare. Practic, prin rechizitoriu este menționată varianta concretă urmată de inculpatul V. pentru obținerea sumei respective. În fața instanței de apel, acuzarea doar a simplificat lucrurile, arătând că inculpatul urmărea obținerea sumei de 120.000 euro, astfel cum rezultă din mijloacele de probă administrate. Pentru configurarea șantajului se impune a se reține că inculpatul urmărea obținerea acelei sume, fapt care rezultă din probele administrate.

Totodată, nu este o coincidență că inculpatul V. urmărea obținerea sumei de 120.000 euro, această sumă reprezentând echivalentul sumei pe care soția

acestui trebuia să o plătească la Agenția Națională de Administrare Fiscală cu titlu de prejudiciu. Practic, poate fi identificat și mobilul pe care inculpatul l-a urmărit în așa fel încât să fie individualizat scopul concret.

În concluzie, prin faptul că în apel a fost simplificată situația de fapt, în opinia reprezentantului Ministerului Public, nu înseamnă că a fost schimbată acuzația adusă inculpatului V., fiind îndeplinite elementele constitutive ale infracțiunii de șantaj, putând fi identificate atât scopul urmărit de inculpat, cât și demersurile concrete.

Într-adevăr, inculpatul a fost prieten cu martorul S., însă doar aparent, pentru că, anterior întâlnirii din luna martie 2015, când s-a consumat infracțiunea de șantaj, inculpatul V. formulase acea plângere în favoarea lui S., în care l-a trecut pe S. ca fiind vinovat pentru evaziune fiscală și a procurat, totodată, înainte de luna martie 2015, sprijinul inculpatului T., pentru ca persoane din anturajul lui S., chiar și acesta, să fie chemate la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală pentru a fi chestionate. Practic, dacă întâlnirea din luna martie 2015 nu ar fi existat, în sarcina inculpaților ar fi fost reținută doar complicitatea, constând într-un ajutor dat numitului S., care până la acel moment acționase împotriva cetățenilor arabi. Această concluzie rezultă din faptul că inculpatul V. a făcut acea plângere în favoarea lui S., dar și pentru sine, că urmărea un scop personal, și a procurat sprijinul lui T. tot anterior întâlnirii din luna martie 2015. Deopotrivă, inculpații ar fi fost complici și prin prisma faptului că inculpatul T. i-a chemat la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală pe cetățenii arabi, aspect care profita atât lui S. cât și lui V.. Motivul pentru care s-a reținut forma continuată a infracțiunii de șantaj a fost declarația dată de S. cu privire la evenimentele petrecute în luna martie 2015.

Reprezentantul Ministerului Public a arătat că va face precizări suplimentare și prin concluziile scrise, apreciind că este necesar a se amâna pronunțarea în cauză în vederea lămuririi situației de fapt, în condițiile în care conduita inculpatului V. nu este corect reținută de prima instanță, iar inculpatul este suspendat din magistratură și dorește să revină în activitate. Nimic din cadrul legal existent, nu justifică acțiunile inculpatului T., anume că nimic nu îi permitea să îi cheme la parchet pe cetățenii arabi și să se comporte ca un procuror, în condițiile în care plângerea nu fusese înregistrată, nefiind constituit un dosar penal care să îi fie repartizat spre cercetare.

Cu privire la solicitarea inculpatului V. de constatare a nulității absolute a mijloacelor de probă constând în înregistrări ale convorbirilor telefonice și în mediu ambiental, reprezentantul Ministerului Public a arătat că aceste critici sunt nefondate, întrucât din materialul de urmărire penală a rezultat că punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică s-a făcut de către Serviciul tehnic al Direcției Naționale Anticorupție, cu sprijinul serviciului tehnic al Serviciului Român de Informații care însă, nu înseamnă act de urmărire penală. Așadar, nu există nici un fel de viciere a actelor de procedură în contextul în care au fost administrate aceste mijloace de probă. Infracțiunea de trafic de influență reținută în sarcina inculpatului V. este probată suficient, nu doar prin înregistrări, acestea confirmând practic ceea ce susținea martorul denunțator Z.,

iar aspectele învederate de acest martor au fost reverificate de instanța de apel prin audierea martorului M. la termenul din 21 mai 2018.

Înalta Curte, Completul de 5 Judecători, în temeiul art.420 alin.7 teza ultimă și alin.11 din Codul de procedură penală, raportat la prevederile art.389 din Codul de procedură penală, **a acordat inculpaților ultimul cuvânt.**

Inculpatul V., personal, a solicitat admiterea apelului declarat în cauză, fiind de acord cu susținerile apărătorilor săi aleși, suplimentar precizând următoarele:

Pentru infracțiunea de trafic de influență a fost trimis în judecată întrucât, după pronunțarea hotărârii judecătorești civile, S. ar fi luat pentru susnumitul suma de 1.000 euro, fiind însă condamnat pentru o faptă nouă, aceea că, anterior pronunțării hotărârii judecătorești civile, la o dată care nu este precizată, a luat de la Z. suma de 1.000 euro. În atare situație, se încalcă dublul grad de jurisdicție, soluția legală în opinia sa fiind casarea hotărârii primei instanțe cu trimitere spre rejudecare cu privire la această faptă, pentru a avea posibilitatea efectivă de a se apăra.

Continuând, inculpatul a mai arătat că a recunoscut încă de la început relația cu Z. și S., însă niciodată în scopul arătat de parchet. Nu a știut de acel proces până în 2013, când R. a venit să îl ajute, dat fiind că Z. făcea presiuni asupra acestuia. Mai mult, nu a știut că P. câștigase drepturile succesoriale din 2008, iar prin hotărârea judecătorească ..., definitivă și irevocabilă, s-a reținut că i se acordase mai mult decât avea dreptul. Așadar, obiectul acțiunii lui Z. nu putea fi admis în instanță.

Cu privire la infracțiunea de șantaj, a arătat că era normal să îl întrebe pe S. dacă vrea să cumpere imobilul său, dat fiind că se afla în indiviziune cu în ce privește curtea imobilului, însă nu a făcut niciodată presiuni asupra acestuia să cumpere imobilul la un preț supraevaluat. Din contră, a făcut dovada că a vândut acest imobil cu suma de 115.000 euro, în condițiile în care imobilul era grevat cu diverse sarcini. Așadar, contrar celor reținute de Ministerul Public, suma obținută din vânzarea imobilului nu putea fi folosită pentru acoperirea prejudiciului la a cărui recuperare a fost obligată soția sa.

Inculpatul T., personal, a arătat că este de acord cu concluziile apărătorilor săi aleși, solicitând admiterea apelului conform celor solicitate, iar suplimentar a precizat următoarele:

Raportat la cele patru aspecte certe invocate de reprezentantul Ministerului Public de la acest termen, precum și la celelalte aspecte susținute, a arătat că toată această motivare este strâns legată de motivele scrise de apel. Astfel, s-a susținut de către Ministerul Public, prin motivele de apel, că toate actele anterioare evenimentelor din martie 2015 au fost acte pregătitoare în vederea săvârșirii infracțiunii de șantaj, deși anterior, prin aceleași motive de apel, se susținea că nu au existat acte de constrângere.

În continuare, inculpatul a apreciat că solicitările acuzării de condamnare a sa la o pedeapsă cu închisoarea nu sunt probate nici la urmărire penală, nici la cercetarea judecătorească. Chiar la urmărire penală, procurorul de caz, cu o lună anterior începerii urmăririi penale, în referatul prin care a solicitat interceptarea convorbirilor telefonice pentru mai multe persoane, a concluzionat la 07 mai că nu este vinovat, însă la 03 iulie, fără administrarea vreunei probe,

procurorul de caz a concluzionat că este vinovat, fiind la scurt timp trimis în judecată.

În concluzie, inculpatul T. a susținut că nu există nici un motiv pentru condamnarea sa, solicitând respingerea apelului declarat de Ministerul Public în consecință.

Înalta Curte, Completul de 5 Judecători a declarat încheiate dezbaterile și a adus la cunoștință părților și reprezentantului Ministerului Public faptul că apreciază ca fiind suficiente concluziile puse la acest termen, motiv pentru care nu va amâna pronunțarea în cauză, urmând ca pronunțarea să se facă în cursul zilei de 30 mai 2018, la orele 16,00.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE COMPLETUL DE 5 JUDECĂTORI

Asupra apelurilor de față,

În baza actelor și lucrărilor din dosar, constată următoarele:

A. JUDECATA ÎN FAȚA PRIMEI INSTANȚE

I. Prin sentința penală nr.49 din 31 ianuarie 2017, pronunțată în dosarul nr...../1/2015, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală a dispus următoarele:

I.1. În baza art.386 Cod procedură penală, a schimbat încadrarea juridică a faptelor reținute în sarcina inculpaților V. și T., după cum urmează:

1. Pentru inculpatul V.:

- **din** infracțiunea de trafic de influență, prevăzută de art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 **în** infracțiunea de trafic de influență, prevăzută de art.257 alin.1 Cod penal din 1969 raportat la art.6 și 7 alin.3 din Legea nr.78/2000, în forma în vigoare anterior datei de 1 februarie 2014;

- **din** infracțiunea de șantaj, prevăzută de art.207 alin.1 și 3 Cod penal **în** infracțiunea de șantaj, prevăzută de art.207 alin.1 și 3 Cod penal cu aplicarea art.13¹ din Legea nr.78/2000, forma aflată actual în vigoare;

2. Pentru inculpatul T.:

- **din** infracțiunea de complicitate la șantaj, prevăzută de art.48 alin.1 Cod penal raportat la art.207 alin.1 și 3 Cod penal **în** infracțiunea de complicitate la șantaj, prevăzută de art.48 alin.1 Cod penal raportat la art.207 alin.1 și 3 Cod penal cu aplicarea art.13¹ din Legea nr.78/2000, forma aflată actual în vigoare

I.2. În baza art.257 alin.1 Cod penal din 1969 raportat la art.6 și 7 alin.3 din Legea nr.78/20006 cu aplicarea art.5 Cod penal, a condamnat pe inculpatul V. la pedeapsa de 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență.

În baza art.65 Cod penal din 1969, a interzis inculpatului, ca pedeapsă complementară, exercițiul drepturilor prevăzute de art.64 lit.a), teza a II-a, b) și c) (dreptul de a ocupa funcția de procuror) Cod penal din 1969, pe durata de 2 ani după executarea pedepsei principale.

În baza art.71 alin.1 Cod penal din 1969, a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, exercițiul drepturilor prevăzute de art.64 lit.a), teza a II-a, b)

și c) (dreptul de a ocupa funcția de procuror) Cod penal din 1969, pe durata executării pedepsei principale.

A dedus din pedeapsa aplicată inculpatului V. perioada reținerii, arestării preventive și a arestului la domiciliu de la data de 04.06.2015 până la data de 21.01.2016.

I.3. În temeiul art.396 alin.5 Cod procedură penală raportat la art.16 lit.b) teza I Cod procedură penală, a achitat pe inculpații:

- **V.** pentru săvârșirea infracțiunii de șantaj, prevăzută de art.207 alin.1 și 3 Cod penal cu aplicarea art.13¹ din Legea nr.78/2000, forma aflată actual în vigoare.

- **T.** pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la șantaj, prevăzută de art.48 alin.1 Cod penal raportat la art.207 alin.1 și 3 Cod penal cu aplicarea art.13¹ din Legea nr.78/2000, forma aflată actual în vigoare.

I.4. A constatat că prin decizia penală nr.145 din data de 20 iulie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, pronunțată în dosarul nr..../1/2016, s-a dispus ridicarea măsurii sechestrului asigurator instituită prin Ordonanța emisă la data de 23 iunie 2016, în dosarul nr..../P/2014, de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, Secția de Combatere a Infracțiunilor Asimilate Infracțiunilor de Corupție, asupra bunurilor mobile și imobile aflate în proprietatea inculpatului V..

A dispus restituirea către martorul denunțator Z. a sumei de 1000 euro din suma de 7000 de euro consemnată de inculpatul V. pe seama și la dispoziția instanței, conform recipisei CEC Bank nr.1449406/1 din 11.07.2016.

A dispus restituirea restului de 6000 de euro din aceeași sumă către inculpatul V..

În baza art.274 alin.1 Cod procedură penală, a obligat pe inculpatul V. la plata sumei de 6000 lei cheltuieli judiciare către stat, pentru urmărirea penală și judecata în primă instanță.

În baza art.275 alin.3 Cod de procedură penală, restul cheltuielilor judiciare avansate de stat au rămas în sarcina sa.

II. Pentru a dispune astfel, instanța de fond a reținut că prin Rechizitoriul nr..../P/2014 din 29 iunie 2015 al Direcției Naționale Anticorupție – Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților:

-**V.**, - pentru săvârșirea infracțiunilor de **trafic de influență** prevăzută de art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 și **șantaj** prevăzută de art.207 alin.1 și 3 Cod penal, ambele cu aplicarea art.38 alin.1 Cod penal, și

-**T.**, - Structura centrală - pentru săvârșirea infracțiunii de **complicitate la șantaj**, prevăzută de art.48 alin.1 Cod penal raportat la art.207 alin.1 și 3 Cod penal.

În esență, prin Rechizoriu s-a reținut următoarea situație de fapt:

II.1. Referitor la infracțiunea de trafic de influență.

Inculpatul V., în perioada iulie 2012 – septembrie 2013, cu complicitatea numitului S., ar fi pretins de la martorul Z. remiterea unor sume de bani și un comision de 20% din valoarea terenului (circa 23.800.000 lei, la o valoare a

terenului de 700 lei/mp conform grilei notariale în vigoare în anul 2015) sau 20% din suprafața de teren în litigiu (3,4 ha din suprafața de 17 ha revendicată), pentru a-și exercita influența asupra magistraților din completul căruia îi fusese repartizat dosarul civil nr..../215/2010, având ca obiect recursul declarat de Z. în cauza privind reconstituirea dreptului de proprietate, în scopul obținerii unei hotărâri favorabile, respectiv pentru a-i facilita o executare silită.

Astfel, inculpatul V. *ar fi primit*, în mod direct și, respectiv, prin intermediul suspectului S., suma de 7.200 de euro și urma să primească procentul de 20% din valoarea terenului sau 20% din suprafața de teren la momentul obținerii terenului de către martorul Z..

Pentru obținerea sprijinului în vederea influențării magistraților din completul de judecată, la sfârșitul lunii august, începutul lunii septembrie 2012, Z. i-a remis lui S. suma de 1.500 euro cu titlu de împrumut.

De asemenea, pentru a obține sprijinul inculpatului V. și al lui S., în cadrul unei întâlniri ce a avut loc în luna septembrie 2012, în beciul casei magistratului V., Z. le-a remis celor doi suma de 300 de euro.

Tot în luna septembrie 2012, inculpatul V. a pretins și primit, prin intermediul lui S., suma de 1.000 USD pentru efectuarea unui transport pe societatea în care era interesat și V., respectiv SC V. SRL.

După pronunțarea deciziei civile prin care Tribunalul Dolj a casat sentința civilă pronunțată de Judecătoria Craiova și a dispus trimiterea cauzei la instanța de fond pentru rejudecare, în luna noiembrie 2012, inculpatul V. a pretins și primit de la Z., prin intermediul numitului S., suma de 1.000 euro pentru președinta Tribunalului Pentru a-l convinge pe Z. că este necesar să remită această sumă de bani, V. a susținut că dosarul se va întoarce la tribunal și că soluția finală în dosar depinde de președintă.

Pe baza probelor administrate, *organul de urmărire penală* a stabilit că persoana pentru care V. a pretins suma de 1.000 euro este N. – președinte al Secției I civilă, în perioada în care s-a dispus casarea hotărârii instanței de fond.

Tot în luna noiembrie 2012, inculpatul V. a pretins de la Z. suma de 3.300 lei pentru a-i rezolva o problemă legată de evacuarea, prin executare silită, a unor persoane ce îi ocupau abuziv un teren. Baniile au fost remiși prin intermediul suspectului S..

În luna aprilie 2013, prin intermediul suspectului S., V. ar fi pretins și primit de la Z. suma de 3.300 de lei.

Pentru a-l convinge pe Z. să îi remită aceste sume de bani, inculpatul V. i-a promis martorului Z. că își va exercita influența asupra magistraților din complet pentru a-i obține o sentință favorabilă, precum și faptul că își va exercita autoritatea decurgând din funcția de procuror asupra avocatului R., pentru ca acesta să îi restituie suma de 2.000 de euro.

În vara anului 2013, în cadrul unor discuții ce au avut loc în beciul imobilului aparținând lui V., inculpatul V. și avocatul M. ar fi pretins de la Z. un comision de 20% din valoarea terenului sau 20% din suprafața de teren ce făcea obiectul litigiului, pentru a-i obține o hotărâre favorabilă.

Prin decizia nr.2085/2012, Tribunalul Dolj – Secția I civilă a admis recursul declarat de reclamantul P. în contradictoriu cu pârâtele Comisia locală de aplicare a legilor fondului funciar, Comisia județeană a legilor fondului

finciar și Prefectura Dolj împotriva sentinței civile nr.6761 din 11 aprilie 2011, pronunțată de Judecătoria Craiova, în dosarul nr..../215/2010, a casat sentința civilă atacată și a trimis cauza la instanța de fond pentru judecarea fondului.

Având în vedere că, la data de 26.06.2014, Tribunalul Dolj a respins ca nefondat recursul formulat de Z. în calitate de împuternicit al numitului P., pentru a justifica primirea foloaselor necuvenite, în luna august 2014, inculpatul V. i-ar fi promis lui Z. că îi va asigura susținerea necesară la Direcția de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism București, în vederea formulării unei plângeri penale față de funcționarii Primăriei Craiova. Această plângere i-ar fi fost utilă într-o contestație în anulare.

În acest sens, la data de 29.08.2014, inculpatul V. i-a înlesnit lui Z. o întâlnire cu inculpatul T., procuror în cadrul Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală, întâlnire ce a avut loc în Caracal. V. i-a redactat o plângere față de funcționarii primăriei Craiova și a stabilit o întrevedere la Direcția de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism București pentru data de 04.09.2014, întrevedere care nu a mai avut loc, întrucât Z. nu a dat curs acestei propuneri.

S-a arătat că, în luna septembrie 2014, la solicitarea lui Z. de a-i restitui sumele de bani remise, inculpatul V. a recunoscut remiterea sumelor de bani, intervenția la magistrații de la Tribunalul Dolj, faptul că a garantat pentru avocatul M. și a girat solicitările lui S., promițând restituirea acestora, deși el nu a fost beneficiarul banilor.

Totodată s-a menționat că, pentru a-l determina pe Z. să renunțe la solicitarea sumelor de bani, V. a efectuat presiuni asupra acestuia prin intermediul unor cetățeni de etnie romă, precum și faptul că legătura dintre Z. și V. a fost intermediată de P. și S., acesta din urmă fiind cel care a preluat părțile sociale ale SC V. SRL de la soția magistratului V..

De asemenea, s-a arătat că demersurile inculpatului V., de obținere a unei hotărâri favorabile martorului Z., au continuat până la sfârșitul anului 2014, când inculpatul a încercat să obțină repunerea cauzei civile pe rol, prin înregistrarea unui dosar penal pe numele funcționarilor Primăriei Craiova. Plata comisionului de 20% nu s-a mai concretizat datorită refuzului martorului denunțator de a colabora cu inculpatul.

II.2. Referitor la infrațiunile de șantaj și complicitate la șantaj.

La data de 08.10.2014, Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a infrațiunilor conexe infrațiunilor de corupție s-a sesizat din oficiu cu privire la săvârșirea infrațiunii de șantaj, prevăzută de art.207 Cod penal.

Cu privire la săvârșirea infrațiunii de șantaj, la data de 07.05.2015, în dosarul nr..../P/2014, au fost înregistrate și denunțurile formulate de Z. și Z..

În acest sens, s-a arătat că în dosarul nr..../63/2013 s-au efectuat cercetări față de S. pentru săvârșirea infrațiunii de evaziune fiscală, în legătură cu activitatea SC V. SRL. În acest dosar, prin deciziile nr.96102 din 13.12.2011 și nr.76743 din 07.10.2011, Administrația Finanțelor Publice Dolj a stabilit un prejudiciu la bugetul de stat în cuantum de 1.096.906 lei.

S-a stabilit că S. a preluat părțile sociale ale SC V. SRL de la soția inculpatului V., respectiv de la V..

Prin sentința nr. 865 din data de 26.09.2012, Curtea de Apel Craiova a admis contestația formulată de V. și a dispus anularea deciziei nr.96102 din 13.12.2011 emisă de Administrația Finanțelor Publice Craiova, respectiv, anularea în parte a deciziei nr.76743 din data de 07.10.2011, în ceea ce privește creanța fiscală în cuantum de 1.096.906 lei, stabilită în sarcina reclamantei.

Prin decizia nr.2837 din data de 17.06.2014, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul declarat de Direcția Regională a Finanțelor Publice Craiova – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Dolj împotriva sentinței mai sus menționate și a respins acțiunea formulată de V..

Pentru a obține suma de bani necesară acoperirii prejudiciului stabilit de organele fiscale în dosarul ce viza SC V. SRL, inculpatul V. a exercitat presiuni asupra unor oameni de afaceri sirieni, care au avut relații contractuale cu SC V. SRL, pentru a-i determina să suporte acest prejudiciu. În acest sens, inculpatul V. ar fi solicitat cetățenilor sirieni să-i cumpere un imobil la un preț care să acopere prejudiciul și să asigure un profit pentru el și pentru S..

Pentru a-i determina pe S., Z., Z., K. să achite suma de bani pretinsă, inculpatul V. a beneficiat și de sprijinul coinalpatului T. - procuror la Direcția de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism București – Structura Centrală, la data de 10.10.2014 comunicând suspectului S. că oamenii de afaceri sirieni vor fi citați la Direcția de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism București.

În susținerea rezoluției infracționale, la datele de 15.10.2014, 06.11.2014 și 21.01.2015, inculpatul V. l-a contactat pe S., solicitându-i să cumpere imobilul din

De asemenea, pentru intermedierea tranzacției, inculpatul V. a contactat o agenție imobiliară, căreia i-a comunicat faptul că tranzacția urma să se efectueze de S., direct, sau prin intermediul lui K..

S-a stabilit că, în baza înțelegerii cu inculpatul V., oamenii de afaceri sirieni au fost contactați și de către suspectul S., care le-a adresat amenințări și a formulat plângerea penală aflată în instrumentarea procurorului T..

În luna februarie 2015, **în baza înțelegerii** cu inculpatul V., a datelor și documentelor puse la dispoziție de acesta, oamenii de afaceri sirieni au fost citați la Direcția de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism București, inculpatul T. prezentându-le o plângere penală ce apare ca fiind formulată de suspectul S. și aducându-le la cunoștință că societățile lor vor face obiectul unui control.

Urmare a verificărilor efectuate, s-a stabilit că plângerea formulată de suspectul S. nu a fost înregistrată la Direcția de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală, iar procurorul T. nu avea în instrumentare un dosar penal care să-i vizeze pe cetățenii sirieni.

La data de 04.06.2015, din biroul inculpatului T. au fost ridicate mai multe înscrisuri: plângerea formulată de suspectul S., un înscris olograf în care sunt precizate societățile oamenilor de afaceri sirieni și numerele de telefon utilizate de aceștia, un plic pe care mențiunea V. este colorată cu un marker negru. Din declarația inculpatului T. s-a reținut că mențiunile de pe fila 2 a plângerii remisă de inculpatul V. și cele de pe înscrisul atașat sunt efectuate de el, cu ocazia primei întâlniri pe care a avut-o în birou cu cei doi cetățeni străini.

Organul de urmărire penală a mai arătat că, contrar susținerii că plângerea formulată de suspectul S. îi fusese înmănată de inculpatul V. doar pentru informare, în vederea documentării unei sesizări din oficiu, cu încălcarea dispozițiilor legale ce reglementează sesizarea organelor de urmărire penală și procedura de citare, inculpatul T. a procedat la citarea cetățenilor sirieni. Faptul că le-a prezentat acestora din urmă o sesizare care nu îndeplinea condițiile de formă prevăzute de lege și în care nu erau descrise faptele, denotă – în opinia organului de urmărire penală - că intenția inculpatului a fost de a le transmite acestora un mesaj de amenințare cu posibile dosare penale din partea inculpatului V..

La scurt timp de la citarea lor la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism București, inculpatul V. l-a contactat pe martorul S., cărui i-a lăsat de înțeles că are cunoștința de citarea lor la București.

S-a menționat totodată că citarea la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism București a cetățenilor sirieni, în baza plângerii formulate de suspectul S., a fost de natură a le crea acestora o stare de temere în ceea ce privește posibilitatea de a fi anchetați pentru o presupusă faptă de evaziune fiscală, la solicitarea inculpatului V., fapt ce rezultă din declarațiile martorilor.

III. Procedura camerei preliminare.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 29 iunie 2015, fiind repartizată aleatoriu judecătorului de cameră preliminară pentru a se proceda la verificarea competenței și a legalității sesizării instanței, precum și la verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală, în conformitate cu prevederile art.342 Cod procedură penală, care stabilesc obiectul procedurii în camera preliminară.

Inculpatul V. a fost trimis în judecată în stare de arest preventiv, iar inculpatul T. sub control judiciar.

Rechizitoriul a fost comunicat inculpaților, fixându-se termen pentru formularea de eventuale cereri și excepții până la data de 27 iulie 2015, inclusiv.

Prin înscrisul depus la dosar la data de 20 iulie 2015, inculpatul V. a invocat neregularități ale actului de sesizare și a solicitat excluderea unora din probele administrate la urmărirea penală, considerând că sunt nelegal administrate, fiind lovite de nulitate absolută.

La data de 27 iunie 2015, inculpatul T. a depus la dosar cereri și excepții privind neregularitatea actului de sesizare a instanței și nelegalitatea unora din probele administrate la urmărirea penală.

Prin încheierea din 11 august 2015, judecătorul de cameră preliminară a admis în parte excepțiile formulate de inculpații V. și T. și a constatat neregularitatea actului de sesizare, respectiv a rechizitoriului nr...../P/2014 din 29 iunie 2015 emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție, în ceea ce privește descrierea infracțiunilor de șantaj pentru care au fost trimiși în judecată, respectiv:

- neindicarea, pentru fiecare din cei doi inculpați în parte, a persoanelor asupra cărora s-ar fi exercitat activitatea de constrângere;

- neaudierea persoanelor vătămate în această calitate;
- nedescrierea acțiunilor concrete de constrângere exercitate de fiecare dintre inculpați, în raport de părțile vătămate;
- neindicarea acțiunilor pe care fiecare din cei doi inculpați ar fi trebuit să le desfășoare în cadrul infracțiunii/infracțiunilor de șantaj.

Au fost respinse celelalte excepții formulate de inculpați.

În baza art.345 alin. 2 Cod procedură penală, s-a dispus comunicarea încheierii Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție, în vederea remedierii neregularității constatate în actul de sesizare.

Prin Ordonanța nr...../P/2014 din 12 august 2015, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție a dispus completarea Rechetivului nr...../P/2014 din data de 29 iunie 2015, în sensul descrierii detaliate a infracțiunii de șantaj pentru care au fost trimiși în judecată inculpații V. și T. (în forma autoratului, respectiv a complicității) și menținerii trimiterii în judecată a acestora astfel:

- V., pentru săvârșirea infracțiunilor de trafic de influență, prevăzută de art.291 alin.1 Cod penal, raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 și șantaj prevăzută de art.207 alin.1 și 3 Cod penal, ambele cu aplicarea art.38 alin.1 Cod penal, fapte constând în aceea că l-a constrâns pe omul de afaceri B. să încheie un contract de vânzare - cumpărare având ca obiect un imobil pe care îl avea în proprietate, la prețul impus de 120.000 de euro, preț peste valoarea de piață, în scopul obținerii unui folos injust.

S-a arătat că, pentru a-l constrânge pe martorul B. să dea curs solicitării sale, inculpatul V. i-a adresat acestuia amenințări, atât în mod direct, cât și prin intermediul suspectului S..

Amenințările îl vizau atât pe martorul B., cât și pe ceilalți sirieni din anturajul acestuia - K., Z., Z., fratele său S..

S-a menționat faptul că, pentru ca amenințările să fie credibile și să inducă martorului B. starea de temere care să-l determine să dea curs solicitărilor, inculpatul V. a apelat la sprijinul inculpatului T., procuror în cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală, stabilind cu acesta să îi citeze pe cetățenii sirieni pentru ca astfel să le creeze convingerea că are puterea de a le comanda dosare penale și că dacă nu vor da curs acestei solicitări, vor avea de suferit.

S-a arătat că inculpatul V. a adresat amenințările în mod direct doar martorului B., iar citarea martorilor Z. și Z. a avut ca scop convingerea martorului B. că influența sa este una reală și că le poate crea probleme, folosul urmărit fiind unic, astfel că nu se poate aprecia că ar fi vorba despre un concurs de infracțiuni. Din declarațiile martorilor Z. și Z. *ar fi rezultat faptul că* au cunosțință că s-au solicitat bani pentru soția procurorului, de la B., dar personal nu au discutat aceste aspecte cu B..

Referitor la martorul K., *organul de urmărire penală a arătat că* acesta a susținut, de asemenea, că a discutat despre cumpărarea imobilului doar cu B..

Pe cale de consecință, *s-a concluzionat* că amenințările au fost adresate martorului B. și au fost de natură a crea acestuia temerea că el sau persoane apropiate acestuia - K., Z., Z., S., ar putea avea de suferit prin înregistrarea unor dosare penale în care să se efectueze cercetări cu privire la ei.

Totodată, s-a subliniat faptul că formularea plângerii în numele lui S. și determinarea inculpatului T. să îi citeze pe cetățenii sirieni la Direcția de Investigare a Infrațunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală în afara unui cadru procesual este susceptibilă de a produce martorului B. temerea că amenințarea este reală, elementul material al infrațunii de șantaj fiind astfel realizat.

Elocvent în acest sens ar fi faptul că, după citarea numiților Z. și Z. la Direcția de Investigare a Infrațunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală, inculpatul V. 1-a întrebat pe martorul B., pe un ton zeflemitor, „ce au făcut băieții la Direcția de Investigare a Infrațunilor de Criminalitate Organizată și Terorism București ”, lăsându-i să înțeleagă că este implicat în deschiderea acestui dosar penal.

De altfel, plângerea formulată de inculpatul V. în numele suspectului S. și înmănată procurorului T. pentru a sta la baza citării acestora la Direcția de Investigare a Infrațunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală îl vizează atât pe martorul B., cât și pe Z., Z. și S..

Prin urmare, organul de urmărire penală a conchis că, întrucât inculpatul V. nu a pretins în mod direct un folos material de la K., Z., Z., S., iar presiunile exercitate asupra lor prin citarea la Direcția de Investigare a Infrațunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală au avut ca scop constrângerea martorului B. să satisfacă pretenția inculpatului V., nu se poate reține că au fost săvârșite mai multe infrațuni de șantaj.

În ceea ce privește pretinderea de către S. a unor sume de bani și, respectiv, a folosinței cu titlu gratuit a unei locuințe de la martorii Z. și Z., aceste fapte fac obiectul disjungerii, în cauză efectuându-se urmărire penală cu privire la faptă.

- **T.**, pentru săvârșirea infrațunii de complicitate la șantaj prevăzută de art.48 alin.1 Cod penal raportat la art.207 alin.1 și 3 Cod penal, constând în aceea că, în baza unei înțelegeri prealabile, înțelegere ce a fost stabilită atât pe baza convorbirilor interceptate, cât și pe baza documentelor (plângerea penală ce apare ca fiind formulată de suspectul S. și care a fost ridicată din biroul inculpatului T., celelalte înscrisuri înmănate de inculpatul V. ridicate din biroul inculpatului T. împreună cu plicul în care i-au fost remise), 1-a ajutat pe inculpatul V. să îl constrângă pe martorul B. să dea curs solicitării de a-i cumpăra un imobil la prețul impus de 120.000 de euro, sens în care a exercitat presiuni asupra martorilor Z. și Z. prin citarea la Direcția de Investigare a Infrațunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală în afara unui cadru procesual.

În acest sens, s-a arătat că inculpatul T. recunoaște că i-a chemat la București, la sediul Direcției de Investigare a Infrațunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală, pe doi dintre cetățenii sirieni indicați în plângerea ce apare ca fiind formulată de suspectul S. și care i-a fost înmănată de inculpatul V., întrucât cunoștea de la cel din urmă că cei vizați ar fi efectuat afaceri pe firma deținută anterior de soția acestuia, firmă ce a fost

cesionată lui S.. Inculpatul T. a susținut că V. îi spusese că S. a fost condamnat pentru evaziune fiscală și că cetățenii sirieni refuză să achite prejudiciul stabilit de Agenția Națională de Administrare Fiscală.

În aceste condiții, s-a arătat că inculpatul T. cunoștea că răspunderea penală pentru infracțiunea de evaziune fiscală a fost stabilită de instanța de judecată în sarcina suspectului S., astfel că citarea cetățenilor sirieni la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală în afara unui cadru procesual penal, în lipsa unei plângeri penale care să vizeze activitatea acestora și solicitarea de documente financiar-contabile de la societățile în care aceștia erau implicați, cu încălcarea dispozițiilor legale, constituie un act de complicitate la infracțiunea de șantaj.

Totodată, s-a menționat că inculpatul T. a avut reprezentarea faptului că inculpatul V. a exercitat presiuni asupra lui B., K., Z., Z., S., chiar de la momentul primirii plângerii formulate în numele lui S.. Presiunile exercitate asupra lui Z. și Z. prin citarea acestora la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală reprezenta o modalitate indirectă de amenințare a martorului B.. Acesta trebuia să remită inculpatului V. suma de bani pretinsă din surse proprii, prin colectarea acesteia de la oamenii de afaceri sirieni sau prin determinarea unui alt cetățean sirian să încheie tranzacția cu inculpatul în condițiile impuse. Practic, prin amenințările aduse lui B. se dorea recuperarea prejudiciului stabilit de Agenția Națională de Administrare Fiscală în sarcina SC V. SRL de la oamenii de afaceri sirieni din Craiova.

S-a subliniat faptul că, din probele administrate în cauză, a rezultat că înregistrarea de dosare penale în baza unor plângeri penale în care erau conturate în mod formal infracțiuni de competența Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, reprezenta pentru inculpatul T. o practică, un mod de lucru. Așa se explică și faptul că inculpații V. și T. au încercat să îl determine pe Z. să formuleze o plângere față de primarul L. și alți funcționari din cadrul Primăriei Craiova, plângere în care sa se creeze aparența unei grupări organizate pentru a atrage competența procurorului Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism București - T., și care avea ca unic scop intimidarea factorilor de decizie din cadrul Primăriei Craiova și influențarea instanței de judecată în căile de atac pe care urmau să le promoveze.

Prin aceeași ordonanță s-a dispus completarea dispozitivului rechizitorului și cu precizarea că B. - victima infracțiunii de șantaj săvârșită de inculpați, nu dorește să participe la procesul penal în calitate de persoană vătămată, exprimându-și, la momentul audierii, acceptul de a fi audiat ca martor și precizând, în mod expres, că nu a suferit nicio pagubă ca urmare a săvârșirii infracțiunii de șantaj.

Totodată, s-a dispus menținerea dispozitivului rechizitoriului în sensul citării numiților K., Z. și Z. în calitate de martori, întrucât faptele de șantaj sesizate de ei ca fiind săvârșite de S., în perioada 2008 - septembrie 2014, și în raport cu care au calitatea de victime ale șantajului, fac obiectul disjungerii.

*S-a menționat că, în speță, **actul de sesizare vizează doar faptele din perioada septembrie 2014 - iunie 2015.***

Prin încheierea nr.639 din 3 septembrie 2015, judecătorul de cameră preliminară a constatat, în baza art.346 alin. 4 Cod procedură penală, legalitatea Rechizitoriului nr...../P/2015 din 29 iunie 2015, astfel cum a fost completat prin ordonanța nr...../P/2015 din data de 12 august 2015, precum și legalitatea probelor administrate și a actelor efectuate la urmărirea penală și a dispus începerea judecății cauzei.

Încheierea respectivă a rămas definitivă prin încheierea nr.243, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție la data de 3 noiembrie 2015, prin respingerea ca nefondate a contestațiilor formulate de inculpați.

IV. Judecata în fond.

Inculpatul V., referitor la infracțiunea de trafic de influență, în declarația dată la 18 ianuarie 2016, nu a recunoscut săvârșirea faptei, în esență, precizând că l-a cunoscut pe martorul Z. prin intermediul numitului S. (pe acesta din urmă considerându-l prieten) și că a fost abordat de cei doi, fiindu-i expuse niște probleme pe care Z. le avea. Mai precis, Z., în calitate de mandatar al lui P., se plângea de faptul că, deși obținuse hotărâri judecătorești în contradictoriu cu Primăria Craiova, prin care i se recunoștea dreptul la restituirea a 17 ha teren, cei de la primărie refuzau punerea în posesie; totodată, Z., în calitate de mandatar al lui P., ar fi obținut hotărâri judecătorești de evacuare și demolare a unor imobile și căuta un executor capabil să le pună în executare.

Inculpatul V. a susținut că, întrucât Z. venise împreună cu S., care părea și el interesat de rezolvarea problemelor lui Z., i-a îndrumat pe cei doi să se adreseze numitului T. (finul inculpatului V.), funcționar în cadrul biroului agricol din Primăria Craiova, care să meargă și să identifice cele 17 ha teren, iar, în ceea ce privește clădirile ce trebuiau evacuate și demolate, le-a recomandat pe executorul I.

Inculpatul a negat că ar fi primit vreo sumă de bani, direct sau prin intermediul lui S., de la martorul Z. și a arătat că nu cunoaște ce înțelegere a existat între Z. și S..

De asemenea, raportat la acuzațiile reținute în sarcina sa, a arătat că S. nu ar fi avut cum să ceară 1000 dolari pentru efectuarea unui transport pe SC V. SRL în care și el, inculpatul, ar fi fost interesat, deoarece această societate a fost dizolvată încă din anul 2010.

A negat întâlnirea cu Z. (în beciul casei inculpatului) și primirea a 300 euro, precum și a celorlalte sume de bani.

Inculpatul V. a mai arătat că, în vara anului 2013, s-a întâlnit cu avocatul M. (pe care îl avea angajat ca avocat într-un dosar propriu) și care l-a întrebat dacă îl cunoaște pe Z. (pe care avocatul îl avea client), iar cu această ocazie a aflat, de la martorul M., că Z. îi făcea acestuia unele probleme în legătură cu onorariile plătite și îl considera răspunzător tot pe el.

În aceste condiții, inculpatul V. a intermediat o discuție directă, în curtea casei sale, între Z. și M., discuție în care cei doi și-au făcut diferite reproșuri.

Privitor la acel comision de 20% din valoarea terenului revendicat de Z., inculpatul V. a arătat că era vorba de un onorariu de succes cerut de avocatul M. și nu cunoaște dacă s-a mai plătit.

Inculpatul a negat faptul că, în cadrul acelor discuții, ar fi garantat el pentru avocatul M., în sensul că acesta i-ar restitui banii lui Z. sau i-ar fi promis

câștigarea proceselor, însă a recunoscut faptul că, pe baza celor afirmate de Z., i-a redactat acestuia o plângere împotriva funcționarilor de la Primăria Craiova, plângere pe care l-a îndrumat să o depună la Direcția de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism București, întrucât Z. afirma că „...primarul Municipiului Craiova are relații la nivel local.”

Totodată, inculpatul a arătat că, întrucât T. avea treabă la Caracal, împreună cu Z. s-au deplasat în această localitate, unde au stat de vorbă cu T. circa 2 minute, iar în urma discuțiilor s-a stabilit ca Z. să depună plângerea la Direcția de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism București, urmând ca T. să îl îndrume, deoarece acesta nu știa unde să se adreseze. Acest lucru nu s-a mai întâmplat, deoarece Z. nu s-a mai deplasat la București.

Referitor la acuzația de șantaj, inculpatul V. a arătat, în esență, că deținea un imobil pe ..., fiind vecin cu martorul S. și că, în anul 2010, i-a vândut acestuia o parte din grădina imobilului respectiv. În aceste condiții, în momentul în care s-a decis să vândă întreg imobilul, l-a contactat pe martorul S., prețul cerut, de 120.000 de euro, fiind prețul real al pieței. De asemenea, a menționat că s-a adresat lui S. și cu solicitarea ca acesta să-i găsească alți potențiali cumpărători printre prietenii și oamenii de afaceri pe care îi cunoștea, inculpatul considerând că poziția terenului său era pretabilă realizării unei investiții, respectiv un bloc de locuințe.

Inculpatul a arătat că vânzarea casei nu a avut nicio legătură cu decizia emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală pentru soția sa și că a anunțat despre vânzare mai multe agenții imobiliare.

A menționat că nu-i cunoaște pe K., Z., Z..

În ceea ce privește plângerea formulată de S. a arătat că, după ce acesta și-a executat pedeapsa, a venit la el și i-a spus că nu a efectuat acele tranzacții intracomunitare pentru care fusese arestat, că nu avea cunoștință de cele mai multe dintre ele și că nu avea posibilitatea materială să facă acele tranzacții, considerându-i responsabili pe Z., Z., S. și S., iar el, inculpatul, l-a sfătuit să se adreseze autorităților.

Inculpatul V. a susținut că S. ar fi formulat două plângeri împotriva celor menționați, una la Direcția de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism Craiova și alta la București și că nu-și aduce aminte dacă S. s-a deplasat la București pentru a depune plângerea sau i-a înmănat-o el, inculpatul, lui T..

Inculpatul V. a negat că l-ar fi amenințat în vreun fel pe martorul S., a arătat că relațiile cu acest martor erau relativ apropiate din punctul său de vedere și că nu s-ar fi adresat acestuia cu expresia „...ce au făcut băieții la București...” - cu referire la chemarea la Direcția de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală a numiților K., Z., Z., negând orice legătură, sub acest aspect, cu inculpatul T..

Inculpatul T., în declarația dată în fața instanței la data de 18 ianuarie 2016, a negat că ar fi avut vreo înțelegere prealabilă cu inculpatul V., în sensul chemării la Direcția de Investigare a Infraționiilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală a unor cetățeni arabi din Craiova, afirmând că evenimentele au fost interpretate distorsionat de organul de urmărire penală.

Astfel, inculpatul T. a arătat că îl cunoaște de multă vreme pe inculpatul V., sunt prieteni și, întâlnindu-se cu inculpatul V. în vara anului 2014 sau 2015, nu mai reține exact, acesta i-ar fi spus că soția sa are unele probleme cu Agenția Națională de Administrare Fiscală, iar altă dată că numitul S., pe care inculpatul îl cunoștea din vedere, fusese condamnat pentru infracțiuni de evaziune fiscală, deși în „spatele” său s-ar fi aflat alte persoane.

Întrucât lucra la biroul de combatere a criminalității economico-financiare din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală, cunoștea faptul că acesta este mecanismul unor mari evaziuni în care persoanele fără venituri erau trecute în acte ca administratori sau asociați, în fapt beneficiari fiind alte persoane și l-a încântat ideea de a se sesiza din oficiu pentru a se recupera prejudiciul adus statului.

Din acest motiv, i-a comunicat lui V. să-l pună pe acel prieten al lui să-i scrie numele persoanelor pe care le consideră vinovate de evaziune și să-i spună cum ar putea să-i contacteze.

Ulterior, un prieten comun, avocatul R., având drum prin București, i-a înmănat un plic maro, pe care era menționat numele „T.”, plic ce conținea o plângere penală. Plângerea era însă lapidară, în sensul că nu se descriau în concret faptele, dar oferea numele și numerele de telefon ale unor cetățeni arabi din Craiova.

Inculpatul T. a arătat că a presupus că acel plic i-a fost trimis de V. și că, întrucât pe plic era menționat numele său, nu al instituției, nu a considerat că este o plângere oficială, ci doar o informare în vederea unei sesizări din oficiu.

În aceste condiții, inculpatul T. a menționat că i-a contactat telefonic pe doi dintre cetățenii arabi, respectiv pe S. și Z., care s-au prezentat la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală și cărora le-a spus că are o informație de la numitul S., în sensul că au fost comise infracțiuni de evaziune fiscală; cei doi i-au replicat că S. este un „escroc” care a lucrat la ei în firmă.

Inculpatul a susținut că a purtat această discuție cu persoanele menționate și le-a cerut acestora să aducă sau să trimită unele documente ce vizau acuzațiile aduse prin plângere, pentru a se lămurii dacă există suficiente elemente în vederea unei sesizări din oficiu.

Ulterior, după ce a intrat și în posesia documentelor și-a dat seama că nu există astfel de elemente. Documentele aduse de cei doi arabi și uitate pe biroul său le-a restituit ulterior către cei doi, prin intermediul avocatului R. care venise în vizită pe la el.

Inculpatul T. a negat faptul că ar fi avut cunoștință de împrejurarea că inculpatul V. intenționa să își vândă casa.

Au fost audiați martorii: S., Z., P., M., P., K., M., Z., Z., R., M., G., D..

S-a solicitat de la Direcția Națională Anticorupție și s-au depus la dosar înregistrări ale tuturor convorbirilor telefonice purtate de inculpatul V. în perioada 22.09.2014 – 30.09.2014, ce nu fuseseră depuse la dosarul cauzei, acestea fiind înaintate de organul de urmărire penală.

Ca urmare a depunerii la dosar și a altor înregistrări de convorbiri telefonice, la data de 15 noiembrie 2016, în ședință publică, instanța a procedat

la audierea acelor convorbiri, conform celor consemnate în procesele verbale și în încheierea din data respectivă.

În timpul audierii, inculpații V. și T. și-au recunoscut vocile în convorbirile ce le erau atribuite, iar inculpatul V. a precizat, în plus, că una din persoanele care apare în aceste convorbiri și cu care discuta era S..

Pe parcursul cercetării judecătorești, instanța de fond s-a pronunțat și asupra altor cereri de probatorii ale inculpaților, conform celor menționate în încheierile de ședință (filele 1-6, 165-169, 326-331 din vol.3 și filele 112-120, 191-192, 250-252 din vol.4), cereri a căror detalieri în prezenta hotărâre nu se mai justifică.

Instanța de fond a constatat că, deși în procedura de cameră preliminară, inculpații nu au contestat legalitatea interceptărilor și a înregistrărilor efectuate în cauză din perspectiva efectuării lor de un organ necompetent, ca urmare a împrejurării că, prin Decizia nr. 51 din 16 februarie 2016 a Curții Constituționale, sintagma „ori de alte organe specializate ale statului” din cuprinsul dispozițiilor art.142 alin.(1) din Codul de procedură penală a fost declarată neconstituțională, inculpații au dreptul de a supune cenzurii instanței de judecată legalitatea acestor probe, pe acest temei, la primul termen de judecată stabilit ulterior publicării deciziei.

În speță, inculpații au procedat în acest sens și au ridicat în fața instanței de fond, în termenul arătat, problema legalității/nelegalității interceptărilor și înregistrărilor, întemeindu-se pe decizia arătată și invocând faptul că, în speță, aceste interceptări și înregistrări au fost efectuate de Serviciul Român de Informații, iar nu de organele de cercetare penală sau de lucrători specializați din cadrul poliției.

Analizând această excepție, instanța de fond a considerat că susținerea inculpaților, în sensul că probele menționate sunt lovite de nulitate și nu pot fi luate în considerare, este neîntemeiată.

Astfel, în primul rând, a constatat că doar o parte din interceptări și înregistrări au fost efectuate de unitatea teritorială a Serviciului Român de Informații din zona Craiovei – respectiv cele ambientale și telefonice privindu-l pe inculpatul V. și pe martorul Z. - o altă parte fiind efectuate de Serviciul Tehnic din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, aspect ce rezultă din adresele emise de organul de urmărire penală în acest sens și aflate la dosar.

În al doilea rând, din considerentele respectivei deciziei (paragraful nr. 32) rezultă că *“efectuarea supravegherii tehnice, ca procedeu probator, cu încălcarea condițiilor legale prevăzute la art.138-146 din Codul de procedură penală, inclusiv a celor referitoare la organele abilitate să pună în executare mandatul de supraveghere, are ca efect nulitatea probelor astfel obținute”*.

Instanța a reținut că nulitatea respectivă nu poate fi decât una relativă, în condițiile art.282 Cod procedură penală, întrucât nu se încadrează în dispozițiile exprese și limitative ale art.281 Cod procedură penală.

În speță, inculpații nu au invocat nicio vătămare produsă prin faptul punerii în executare a mandatelor de supraveghere tehnică de către Serviciul Român de Informații.

Instanța a reținut că prin încheierea din 15 noiembrie 2016 a fost respinsă solicitarea inculpatul V. de a se efectua o expertiză criminalistică asupra

înregistrărilor ambientale și telefonice, în special cele din perioada 22.09.2014 – 30.09.2014. În motivarea încheierii s-a arătat că aspectele pe care inculpatul dorea să le lămurească, respectiv data și ora la care au fost efectuate convorbirile, dacă acestea conțin urme de alterare/modificare și în ce constau acestea, dacă între conținutul proceselor verbale de transcriere și înregistrări există diferențe, dacă zgomotul de fond a acoperit anumite cuvinte care pot schimba sensul discuțiilor, dacă înregistrările poartă semnătură electronică și cui aparține aceasta, nu puteau fi lămurite printr-o expertiză criminalistică.

Instanța de fond a reținut că inculpații au primit copii de pe toate înregistrările și interceptările efectuate în cauză și că aceștia nu au evidențiat că ar exista modificări în fluxul normal al acestora, modificări de natură a conduce la ideea că ar fi vorba despre colaje.

De asemenea, instanța de fond a constatat că inculpații și-au recunoscut vocile înregistrate și nu au contestat conținutul proceselor verbale de transcriere ori lipsa de corespondență între acestea și convorbirea înregistrată pe care se presupune că o redau.

IV.1. Cu privire la infracțiunea de trafic de influență.

Prin sentința civilă nr.6761/2011, pronunțată de Judecătoria Craiova la 11 aprilie 2011, în dosarul nr...../215/2010, a fost respinsă cererea formulată de reclamantul P. în contradictoriu cu pârâtele Comisia Locală de Aplicare a Legii Fondului Funciar de pe lângă Consiliul Local Craiova și Comisia Județeană de Aplicare a Legii Fondului Funciar de pe lângă Prefectura Dolj, prin care se solicita reconstituirea dreptului de proprietate pentru suprafața de teren de 13,5 ha intravilan, situat în Craiova.

Avocatul reclamantului în această cauză a fost martorul M..

Prin decizia civilă nr.2085/14.11.2012, pronunțată de Tribunalul Dolj în aceeași cauză, s-a admis recursul declarat de reclamantul P., s-a casat sentința civilă nr.6761/2011 a Judecătoriei Craiova, iar cauza a fost trimisă pentru rejudecare la aceeași instanță.

Reclamantul a fost reprezentat de un alt apărător decât cel avut inițial.

În rejudecare, prin sentința civilă nr.11005 din 17.07.2013, pronunțată de Judecătoria Craiova în dosarul nr...../215/2010*, s-a respins din nou, ca neîntemeiată, cererea reclamantului P..

Reclamantul a fost reprezentat de alți apărători.

Prin decizia civilă nr.814 din 26 iunie 2014, recursul reclamantului P. a fost respins ca nefondat. La instanța de recurs reclamantul a fost reprezentat de avocat M..

În aceste cauze, martorul Z. a avut calitatea de împuternicit al reclamantului și este cel care a discutat efectiv cu avocații.

Conform propriilor declarații ale martorului Z., după prima respingere a cererii la Judecătoria Craiova, considerând că a fost judecat părtinitor ca urmare a influenței reprezentanților Primăriei Craiova, a căutat să-și rezolve problema apelând la o intervenție.

În acest sens, prin intermediul martorei P. – aspect confirmat și de martoră - l-a cunoscut pe numitul S., care a afirmat că are un prieten procuror și cunoștințe care îl pot ajuta.

Conform declarației martorului Z., el i-a remis documentele sale lui S. pentru a fi arătate acelui procuror. Cert este faptul că, la scurt timp după ce a avut loc această discuție, martorul Z. l-a cunoscut direct pe inculpatul V..

Martorul Z. a afirmat că în cursul primelor discuții cu inculpatul V., acesta din urmă i-a promis că va interveni la Tribunalul Dolj, că nu va pierde și că dosarul se va întoarce, eventual, pentru rejudecare, ocazie cu care inculpatul i-ar fi solicitat bani pentru judecătoria de la tribunal. Martorul a mai susținut că a propus suma de 10.000.000 lei ROL, sumă care inculpatului i s-a părut foarte mică.

Ulterior acestor discuții, martorul Z. a fost sunat de S., care l-a certat pentru faptul că a oferit o sumă așa de mică, context în care martorul a oferit, în acel moment, suma de 1.000 de euro, S. spunându-i că „este bine”.

Martorul Z. s-a întâlnit ulterior cu S., căruia i-a dat 1.000 de euro, acesta asigurându-l că vor fi înmânați inculpatului V. pentru a-i da judecătoria de la tribunal.

În acest context, instanța de fond a reținut că, în anul 2012, la o dată care nu a putut fi stabilită exact, dar anterioară momentului în care Tribunalul Dolj a pronunțat hotărârea în dosarul nr..../215/2010, inculpatul V. a primit de la martorul Z., în condițiile arătate, suma de 1.000 euro, promițându-i acestuia că va interveni la judecătoria de la Tribunalul Dolj.

Pentru a reține acest aspect, instanța de fond a avut în vedere atât susținerea directă a martorului Z., cât și proba indirectă a convorbirilor ambientale dintre inculpatul V. și martorul Z., zis „A.”.

Din declarațiile martorului Z., atât cele de la urmărire penală, cât și cele date în fața instanței, a rezultat faptul că a dat și alte sume de bani lui S., sumele menționate în rechizitoriu, fiind cerute de acesta sub pretextul de „împrumut” ori sub o altă formă.

Instanța de fond a apreciat că acest aspect nu este confirmat de probele administrate în cauză, astfel încât, în lipsa unor probe certe, care să facă dovada, dincolo de orice îndoială rezonabilă, a faptului că și aceste sume de bani au ajuns, în final, la inculpatul V. sau că sumele de bani au fost împărțite cu numitul S., nu se poate reține că inculpatul a solicitat și alte sume de bani în afara celei de 1.000 euro.

Instanța de fond a mai reținut că din convorbirile telefonice și ambientale rezultă faptul că inculpatul V. l-a consiliat pe Z. în demersurile sale de a formula plângeri penale împotriva funcționarilor Primăriei Craiova pe care îi considera vinovați de respingerea acțiunilor sale civile din instanță.

În acest sens, inculpatul V. i-a facilitat lui Z. o discuție cu inculpatul T., discuție care a avut loc la Caracal și la care a participat și inculpatul V., ocazie cu care inculpatul T. i-a indicat lui Z. ca să formuleze plângere penală, iar plângerea să fie adresată Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism București, pentru a se putea folosi apoi de acest lucru ca un argument în contestația în anulare.

Totodată, inculpatul V. a încercat să-l convingă pe Z. și de faptul că l-ar putea ajuta cu acea contestație în anulare.

Din declarațiile martorului Z., coroborate cu înregistrările convorbirilor telefonice și cele ambientale, rezultă faptul că martorul îl considera răspunzător

de pierderea proceselor sale și pe avocatul M., despre care aflate că reprezenta Primăria Craiova în alte litigii.

În aceste condiții, martorul Z. a considerat că avocatul M. i-ar fi înșelat încrederea, motiv pentru care nu a mai apelat la acesta în cel de-al doilea ciclu procesual (rejudicarea după casare) al dosarului nr...../215/2010.

Acțiunea fiind însă respinsă de Judecătoria Craiova și întrucât martorul Z. a primit asigurări de la inculpatul V. că avocatul M. este un om serios, s-a decis să îl angajeze în continuare în calea de atac a recursului.

În acest sens, așa cum rezultă din declarația martorului M., au avut loc discuții în trei (M., Z. și inculpatul V.) la domiciliul acestuia din urmă. Nu rezultă, așa cum susține rechizitoriul, că în cadrul acestor discuții Z. ar fi dat vreun ban celor doi.

Referitor la implicarea inculpatului V. în „mijlocirea” relației dintre Z. și avocatul M. (relată de acesta din urmă în declarația sa) este plauzibil ca aceasta să fi fost determinată de „obligația” pe care inculpatul V. o resimțea față de Z., dar și de perspectiva unui câștig viitor, respectiv o cotă parte din teren.

După ce recursul a fost respins prin decizia civilă nr. 814 din 26 iunie 2014 a Tribunalului ..., martorul Z. a încercat să-și recupereze banii pe care îi plătitese cu titlu de onorariu avocatului M., apelând inclusiv la „recuperatori” – chestiune relatată de M. în declarația dată la instanță.

Totodată, având în vedere implicarea inculpatului V., martorul Z. l-a considerat răspunzător și pe acesta din urmă de banii pe care-i plătitese avocatului M., considerând că inculpatul „a garantat” pentru avocat.

Instanța de fond a apreciat că sumele de bani plătite de Z. avocatului M., sume ce nu au fost individualizate pe deplin, indiferent că au fost plătite cu titlu de onorariu de avocat sau nu, indiferent dacă s-a eliberat chitanță sau nu, nu pot fi reținute în sarcina inculpatului V. ca obiect al infracțiunii de trafic de influență.

De aceea, instanța de fond nu a reținut că suma de aproximativ 7.200 euro, precizată de Z., este datorată de inculpatul V., întrucât, în afară de cei 1.000 de euro pentru care există o probă clară în sensul primirii lor de către inculpatul V., restul până la 7.200 euro reprezintă bani dați de Z. lui S. (circa 4.000 de euro), iar diferența sunt sume date de acesta avocatului M..

Referitor la susținerea organului de urmărire penală, în sensul că inculpatul V. ar fi pretins, în contextul descris anterior, și un procent de 20% din terenul ce făcea obiectul dosarului de reconstituire sau din valoarea acestuia, instanța de fond a reținut că, în realitate, așa cum a declarat martorul M., acesta a solicitat inițial, în primul ciclu procesual al cauzei civile, pe lângă onorariul de 1.000 euro și un onorariu de succes de 8% din valoarea terenului.

Ulterior, angajat fiind pentru recursul din cel de-al doilea ciclu procesual, martorul M. a solicitat de la Z. un onorariu mai mare, respectiv un procent de 20% din terenul aflat în litigiu sau valoarea acestuia.

Avocatul M. a arătat că era vorba de un onorariu de succes, în timp ce Z. a susținut că acel procent din teren sau din valoarea terenului ar fi reprezentat prețul cumpărării de influență.

În condițiile în care, prin rechizitoriu, față de avocatul M. s-a dispus clasarea pentru infracțiunea de cumpărare de influență, întrucât nu există probe

privind vinovăția sa, instanța a constatat că nu se poate reține vinovăția inculpatului V. în sensul că, el personal, ar fi pretins acel procent din teren ca preț al traficării influenței.

Cel mai probabil, aceste discuții despre cât anume ar fi dispus să dea martorul Z. pentru a câștiga procesul, coroborat cu faptul că inculpatul V. primise deja acei 1.000 euro anterior, l-au determinat pe acesta din urmă să aibă o atitudine condescendentă față de martor și să-l sprijine în demersurile sale privind formularea de plângeri penale față de funcționarii Primăriei Craiova.

În raport cu aceste considerente, instanța de fond a reținut ca fiind dovedită primirea de către inculpatul V., de la martorul Z., în cursul anului 2012, **doar a sumei de 1.000 euro**, în schimbul promisiunii că va interveni pe lângă magistrații Tribunalului pentru soluționarea favorabilă a dosarului nr...../215/2010.

IV.2. Cu privire la infracțiunile de șantaj și complicitate la șantaj.

Din ansamblul probelor administrate în cauză instanța de fond a reținut că, în a doua jumătate a anului 2014, între inculpatul V. și martorul S. au avut loc mai multe discuții, în cadrul cărora inculpatul a propus ca martorul să cumpere imobilul situat în, proprietatea inculpatului, la un preț de 120.000 de euro.

Instanța de fond a reținut că vânzarea imobilului respectiv avea legătură și cu interesul inculpatului V. în acoperirea prejudiciului stabilit de organele fiscale în dosarul ce viza SC V. SRL, prejudiciu cu o valoare de 1.096.906 lei, conform Deciziei Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.76743 din data de 07.10.2011, privind pe numita V., soția inculpatului.

Astfel, potrivit declarației martorului S., dată la urmărirea penală în data de 7 mai 2015, inculpatul V. „... *Mi-a motivat că avea nevoie de bani deoarece avea un credit la CEC pe care trebuia să îl achite...*” iar în continuare martorul a arătat că inculpatul i-ar fi „...*solicitat să vorbesc cu familia Z., în sensul de a obține o sumă de bani de la aceștia pentru a o folosi la acoperirea prejudiciului reținut în sarcina soției sale. V. mi-a motivat această solicitare spunându-mi că firma V. S.R.L., în care soția sa era asociată cu S. și în care fusese constatată evaziunea fiscală, a desfășurat activitățile comerciale în principal cu firma familiei Z. și că i s-ar părea normal ca aceștia să îl ajute la recuperarea prejudiciului...*”.

Totodată, s-a constatat că inculpatul V. a motivat în fața instanței, și a făcut dovada în acest sens prin actele depuse, că mai vânduse anterior, respectiv în anul 2010, o parte din terenul aferent acestui imobil lui S., care îi era vecin, fapt confirmat de cel din urmă.

Instanța de fond nu a reținut afirmația din rechizitoriu, potrivit căreia prețul solicitat de inculpatul V. pentru acest imobil era unul exagerat și că prețul real avea o valoare de 90.000 – 100.000 de euro. Această mențiune nu poate fi reținută, deoarece, în primul rând, nu se bazează pe un minimum de elemente obiective, ci exclusiv pe declarațiile numitei M., fost agent imobiliar, care a susținut că i-a comunicat inculpatului că prețul real, în opinia sa, ar fi de 90.000 – 100.000 de euro.

În al doilea rând, este de notorietate faptul că vânzătorii bunurilor imobile solicită, de regulă, un preț mai ridicat decât prețul pieței, pentru a putea profita de o anumită marjă în cadrul negocierilor cu potențialii cumpărători.

În fine, nu este de neglijat nici faptul că imobilul respectiv a fost vândut în cursul prezentului proces penal la prețul de 115.000 euro, astfel cum rezultă din documentele depuse la dosar.

Față de cele arătate, instanța de fond a reținut că, în raport cu aceste solicitări ale inculpatului V. către martorul S., de a-i cumpăra casa, relevantă este insistența cu care inculpatul le-a formulat.

Practic, inculpatul a insistat, în repetate rânduri, pe lângă martorul S. pentru ca acesta să-i cumpere casa sau să-i găsească un alt cumpărător printre cunoștințele sale - K. ori familia Z., persoane cu posibilități financiare.

Relevantă în acest sens este afirmația făcută de S. în declarația dată în fața instanței de fond la data de 7 martie 2016 (declarație retractată parțial în urma reaudierii în data de 28 septembrie 2016, dar nu și cu privire la acest aspect), unde acesta a arătat „*pe mine m-a deranjat insistența inculpatului de a-i cumpăra casa sau de a-i găsi un cumpărător*”.

În aceste condiții, injustețea folosului patrimonial pe care l-ar fi obținut inculpatul prin vânzarea imobilului ar fi constat, nu în așa-zisa diferență dintre prețul real al acestuia și prețul cerut, ci în faptul că V. l-ar fi determinat pe martor să facă ceea ce nu dorea, și anume să cumpere acel imobil ori să-i găsească inculpatului un cumpărător.

Cu toate acestea, instanța de fond a constatat că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de șantaj, întrucât nu s-a făcut dovada exercitării, de către inculpat, a unei constrângeri apte să-l determine pe martor să facă ceea ce nu vroia să facă.

Pentru ca o faptă să constituie infracțiunea de șantaj trebuie să existe o constrângere efectivă, **exercitată fie direct asupra persoanei vătămate, fie asupra unor membrii de familie ai acesteia sau a unor persoane legate afectiv de victimă**, constrângere credibilă și serioasă, aptă de a-i produce victimei o temere.

Instanța de fond a constatat că nu ne aflăm în fața unei astfel de constrângeri. Chiar dacă plângerea adresată Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism București a fost formulată de numitul S., cu concursul inculpatului V., aceasta îi viza, în primul rând, pe oamenii de afaceri Z. și Z., **care nu se află în relații de rudenie cu S.**, astfel încât nu se încadrează în dispozițiile art.207 Cod penal.

Plângerea i-a vizat și pe S. și S., fratele, respectiv nepotul de frate al martorului S., însă, așa cum rezultă din conținutul convorbirilor telefonice înregistrate, audiate în instanță la termenul din 15 noiembrie 2016, pe toți aceștia numitul S. îi considera răspunzători de evaziunea fiscală pentru care el fusese condamnat și dorea ca ei să plătească o parte din prejudiciu.

Prin urmare, plângerea lui S. era centrată pe activitatea familiei Z. și a firmelor deținute de aceștia, iar nu pe persoana lui S..

Faptul că familia Z., nu martorul S., era ținta demersului întreprins de S. la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală rezultă, de asemenea, din conținutul și succesiunea convorbirilor purtate la data de 10.12.2014 între V. și S., pe de o parte, respectiv între S. și S., pe de altă parte, (f. 86 și următoarele/vol. 4 dup). Familiaritatea evazivă existentă între interlocutori, astfel cum rezultă din aceste convorbiri,

corelată cu *tonul similar* al convorbirilor purtate de inculpatul V. cu S. la datele de 15.10.2014, 16.10.2014, 16.01.2015, a confirmat faptul că martorul S. a fost „cooptat” în demersul analizat, exclusiv ca potențial *intermediar* al tranzacției imobiliare dorite, nicidecum ca destinatar al unor acte de constrângere.

În același sens, este relevant că martorul S. nu a fost chemat și nu s-a prezentat niciodată la Direcția de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală (au fost chemați și s-au prezentat numai Z., S. și S..)

Martorul Z., deși chemat telefonic la Direcția de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală, nu s-a prezentat, motivând că nu înțelege prea bine limba română, astfel că s-a dus numai fiul său, Z..

În ultima declarație dată în fața instanței la 28 septembrie 2016, martorul S. a arătat că, după chemarea la București a persoanelor din familia sa și după ce procurorul a solicitat actele firmelor, printre care și ale firmele proprii, s-a gândit că și el este implicat și că solicitarea procurorilor îl vizează, deși fratele sau nepotul său nu i-au spus că ar fi văzut numele lui în acea plângere scrisă ce le-a fost arătată de procuror.

Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală a apreciat că declarația martorului nu relevă o „constrângere” exercitată **în mod obiectiv** asupra martorului în sensul art.207 Cod penal, ci mai mult o **percepție subiectivă** a acestuia, o „*temere reverențiară*”, pe care însă martorul nu a legat-o neapărat de insistența inculpatului V. de a-i cumpăra imobilul.

Relevante, în acest sens, au fost apreciate convorbirile telefonice înregistrate, depuse la dosar, dintre inculpatul V. și martorul S., convorbiri din care rezultă atitudinea relaxată, constant manifestată de către martor în raport cu inculpatul, chiar ulterior prezentării lui S. la Direcția de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală (la 12.01.2015).

Instanța de fond a apreciat că din convorbirile interceptate și înregistrate, purtate între inculpatul V. și martorul S. nu rezultă vreun element de constrângere din partea primului ori indiciile vreunei temeri din partea celui de-al doilea.

În ceea ce privește afirmațiile „o să vedeți voi” și „o să bag țiganii acolo”, atribuite inculpatului V., instanța de fond a reține că interpretarea dată acestora de organul de urmărire penală este rezultatul scoaterii lor din contextul în care au fost făcute.

Astfel, în ceea ce privește expresia „o să bag țiganii acolo”, ea se regăsește în convorbirea telefonică din data de 21-01-2015, ora 12:56:28, iar din contextul în care a fost utilizată, rezultă că nu este vorba de o „amenințare” adresată lui S., ci se referea la persoanele care împărțeau curtea imobilului cu inculpatul V. – „*V. - Ce să fac? Na, gata, vine primăvara, le bag țigani acolo, că nu mai ține, măcar moare moșu' și...*”

În mod similar, ca referindu-se la alte persoane, a perceput această afirmație și martorul S., care, în declarația din 28 septembrie 2016, dată în fața instanței a precizat că „... *nu am considerat că această afirmație mă afectează pe mine în mod direct întrucât proprietățile noastre sunt despărțite de un zid.*”

Aducerea de țigani le afecta probabil pe celelalte persoane care împărțeau același imobil cu V. . Eu subliniez, nu am considerat nimic amenințător la adresa siguranței mele prin faptul că va aduce țigani... ”.

În ceea ce privește cealaltă sintagmă – „o să vedeți voi” - conform declarației date la urmărirea penală în data de 7 mai 2015 de martorul S., discuția în care inculpatul ar fi făcut această afirmație, odată cu interogația „Ce au făcut băieții la DIICOT?” ar fi avut loc în cursul lunii martie 2015, cei doi aflându-se în curțile propriilor imobile.

Martorul a arătat că această afirmație a fost făcută în cursul ultimei discuții avute cu inculpatul V. deoarece, supărat fiind de insistențele acestuia ca el să cumpere casa sau să-i găsească un cumpărător, i-a cerut să nu îl mai caute, „să îl scoată din agendă”, că el „nu este poștaş” pentru a transmite mai departe dorința inculpatului de a-și vinde imobilul.

Totodată, martorul a menționat că „...aceasta a fost o amenințare nu numai la adresa mea, ci cred că și la adresa familiei Z., deoarece s-a exprimat și „o să vedeți voi”. De la această întâlnire scandalosă și foarte tensionată, nu am mai discutat cu V.”.

Chiar dacă martorul a perceput **doar aceste din urmă afirmații** ca „amenințări” ele nu pot fi considerate ca reprezentând expresia obiectivă a constrângerii tipice infracțiunii de șantaj deoarece, pe de o parte, solicitarea inculpatului V. ca martorul să-i cumpere imobilul sau să-i găsească pe cineva care să i-l cumpere *debutase cu mult timp înainte* de această așa-zisă amenințare (încă din cursul anului 2014, discuția arătată având loc în cursul lunii martie 2015) iar pe de altă parte, așa cum a arătat martorul în declarația dată în fața instanței de fond în data de 28 septembrie 2016, „La întrebarea ce mi-a fost adresată de completul de judecată „Dacă inculpatul V. m-a amenințat” eu am răspuns că da, m-a amenințat dar nu are ce să-mi facă.” pentru ca în finalul acestei declarații să adauge „solicite să se completeze după afirmația nu are ce să-mi facă în sensul că mie nu mi-e frică pentru că nu am făcut nimic greșit.”

Prin urmare, martorul S. nu a dat acestei „amenințări” relevanța unei constrângeri, a unui act capabil să-i producă o temere.

Coroborând această împrejurare cu faptul că sesizarea pentru infracțiunea de șantaj s-a făcut *din oficiu*, de către organul de urmărire penală, încă din data de 08.10.2014, martorul S. neformulând vreo sesizare în acest sens, instanța de fond a apreciat că faptele inculpatului V., așa cum au fost descrise anterior, nu întrunesc elementele de tipicitate ale infracțiunii de șantaj, nefiind prevăzute de legea penală.

În ceea ce privește declarațiile lui K., nu au nicio relevanță în cauză, întrucât acest martor nu a fost chemat la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală, nu-i cunoaște pe V. și pe S., și nu știe nimic în legătură cu vânzarea imobilului, fiind doar una din persoanele pe care S. și martora M. le-au întrebat dacă doresc să cumpere un imobil.

Referitor la inculpatul T., Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală a constatat că neîndeplinirea condițiilor de tipicitate ale infracțiunii de șantaj (lipsa constrângerii) în persoana autorului, respectiv inculpatul V., conduce la

neîndeplinirea condițiilor de tipicitate ale infracțiunii și pentru presupusul „complice”.

Pe de altă parte, deși din probe administrate în cauză, inclusiv declarația inculpatului T., rezultă în mod indiscutabil faptul că acesta a primit un plic ce conținea plângerea formulată de S., a conștientizat că acest plic i-a fost trimis datorită intervenției inculpatului V. și i-a chemat în mod nelegal la sediul Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală pe numiții Z. (care nu s-a dus), Z., S. și S., fără ca la unitatea de parchet la care activa să existe un dosar penal înregistrat ori să fi înregistrat în vreun fel sesizarea respectivă, faptele acestuia nu ar putea avea conotația unei participatii penale datorită lipsei înțelegerii anterioare sau concomitente cu „autorul” infracțiunii de șantaj.

Astfel, din niciuna dintre convorbirile interceptate și înregistrate dintre cei doi inculpați sau din alte probe administrate în cauză, *nu rezultă că inculpatul T. știa că inculpatul V. dorește să-și vândă imobilul din*, iar chemarea la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală a persoanelor menționate mai sus **ar avea vreo legătură cu această vânzare.**

Inculpatul T. a susținut că a procedat în maniera imputată întrucât dorea să facă un minim de verificări înainte de a se sesiza din oficiu și că l-a încântat ideea posibilității de a devoala o amplă evaziune fiscală.

Chiar dacă instanța de fond a apreciat că motivația oferită de inculpatul T., privind modul în care a procedat, nu este credibilă, acesta acționând, cel mai probabil, pentru „a ajuta” un vechi prieten (V.), a considerat că *ajutorul său nu a avut vreo legătură cu vânzarea imobilului.*

Inculpatul T. a chemat la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală pe cetățenii de naționalitate arabă pe baza unei plângeri privind fapte de evaziune fiscală și în legătură cu activitatea comercială pe care o desfășurau, niciun moment nefiind adusă în discuție vânzarea - cumpărarea vreunui imobil.

De altfel, instanța de fond a constatat și faptul că în ordonanța de completare a rechizitoriului din 12 august 2015, Ministerul Public nu a legat faptele inculpatului T. de vânzarea imobilului lui V., ci a specificat expres că, *„...Presiunile exercitate asupra lui Z. și Z. prin citarea acestora la D.I.I.C.O.T, reprezentau o modalitate indirectă de amenințare a martorului B.. Acesta trebuia să remită inculpatului V. suma de bani pretinsă din surse proprii, prin colectarea acesteia de la oamenii de afaceri sirieni sau prin determinarea unui alt cetățean sirian să încheie tranzacția cu inculpatul în condițiile impuse. Practic, prin amenințările aduse lui B. se dorea recuperarea prejudiciului stabilit de ANAF în sarcina SC V. SRL de la oamenii de afaceri sirieni din Craiova.”.*

În acest context trebuie înțeleasă convorbirea din 15.12.2014 dintre T. și V., la care face referire organul de urmărire penală.

Referitor la afirmațiile din aceiași ordonanță în sensul că *„...înregistrarea de dosare penale în baza unor plângeri penale în care erau conturate în mod formal infracțiuni de competența DIICOT, reprezenta pentru inculpatul T. o practică, un mod de lucru”* sau faptul că *„... inculpații V. și T. au încercat să îl*

determine pe Z. să formuleze o plângere față de primarul L. și alți funcționari din cadrul Primăriei Craiova, plângere în care sa se creeze aparența unei grupări organizate pentru a atrage competența procurorului DIICOT - T., și care avea ca unic scop intimidarea factorilor de decizie din cadrul Primăriei Craiova și influențarea instanței de judecată în căile de atac pe care urmau să le promoveze.”, instanța de fond a constatat că acestea sunt pur gratuite deoarece, pe de o parte, nu au legătură cu acuzațiile pentru care cei doi inculpați au fost trimiși în judecată, iar, pe de altă parte, nu pot fi luate în considerare nici în ceea ce privește „profilul moral” al inculpaților. Aceasta deoarece, din declarațiile lui Z., coroborate cu cele ale inculpatului V. și cu înregistrarea convorbirii prin care se stabilește întâlnirea de la Caracal, dintre T. și V. care îl însoțea pe Z.. dimpotrivă, martorul Z. era cel care îi acuza pe funcționarii Primăriei Craiova, în frunte cu primarul L., de anumite abuzuri și dorea cercetarea lor penală, și nu inculpatul T. ar fi sugerat acest lucru.

De altfel, depunerea de către Z. a unei plângeri direct la inculpatul T. nu s-a mai realizat, plângerea fiind depusă la alte organe de urmărire penală.

Prin urmare, față de toate cele menționate anterior rezultă că nici fapta inculpatului T., astfel cum a fost descrisă în rechizitoriul completat prin Ordonanța din 12 august 2015 nu poate fi considerată ca fiind prevăzută de legea penală ca și complicitate la infracțiunea de șantaj.

IV.3. Încadrarea juridică și legea penală mai favorabilă.

Referitor la pretinsa infracțiune de șantaj și, respectiv, complicitate la șantaj, având în vedere că se susține că faptele au fost comise la finalul anului 2014 – începutul anului 2015, instanța de fond a apreciat că sunt incidente dispozițiile Noului Cod Penal, intrat în vigoare la 1 februarie 2014.

Față de dispozițiile Legii nr.78/2000 privind sancționarea unor fapte de corupție, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 187/2012, începând cu data de 1 februarie 2014, încadrarea juridică corectă a faptei de șantaj reținută în sarcina inculpatului V. este cea prevăzută de dispozițiile art.207 alin.1 și 3 Cod penal cu aplicarea art.13¹ din Legea nr.78/2000, forma aflată actual în vigoare, urmând a se dispune schimbarea de încadrare juridică în acest sens.

Corelativ, s-a dispus schimbarea încadrării juridice și pentru fapta reținută în sarcina inculpatului T. în complicitate la șantaj, prevăzută de art.48 alin.1 Cod penal raportat la art.207 alin.1 și 3 Cod penal cu aplicarea art.13¹ din Legea nr.78/2000, forma aflată actual în vigoare.

Având în vedere cele arătate anterior cu privire la neîncadrarea faptelor reținute ca fiind comise de inculpați în latura materială a infracțiunii de șantaj/complicitate la șantaj, instanța a dispus față de aceștia achitarea, în temeiul dispozițiilor art.396 alin.5 Cod de procedură penală raportat la art.16 lit.b) teza I Cod de procedură penală.

În ceea ce privește infracțiunea de trafic de influență, reținută ca fiind săvârșită de inculpatul V., întrucât a fost comisă anterior datei de 1 februarie 2014 și având în vedere că pentru infracțiunea de șantaj, pretins a fi comisă după această dată, instanța a dispus achitarea, s-a apreciat necesar stabilirea legii penale mai favorabile.

Raportat la prevederile Codului penal din 1969 și ale Legii nr.78/2000, în forma în vigoare la data la care s-a reținut comiterea faptei, infracțiunea de trafic

de influență se încadrează în dispozițiile art.257 alin.1 Cod penal din 1969 – pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de la 2 la 10 ani - raportat la art.6 și 7 alin.3 din Legea nr.78/2000 – texte în baza cărora maximumul special al pedepsei se majorează cu 2 ani, astfel că legea veche ar prevedea o pedeapsă cu închisoarea de la 2 la 12 ani închisoare.

Dacă se au în vedere dispozițiile Noului Cod Penal și ale Legii nr.78/2000 în forma aflată actual în vigoare (după data de 1 februarie 2014), infracțiunea de trafic de influență reținută în sarcina inculpatului ar fi încadrabilă în dispozițiile art.291 alin.1 Cod penal – închisoare de la 2 la 7 ani - raportat la art.6 din legea nr.78/2000, dar și la art.7 lit.b din Legea nr.78/2000 – limitele inițiale fiind majorate cu o treime – astfel că pedeapsa prevăzută de lege ar fi închisoarea de la 3 ani la 9 ani și 4 luni.

Instanța de fond a constatat și faptul că Ministerului Public a apreciat că faptele inculpaților ar trebui încadrate prin raportate numai la Codul penal aflat în vigoare și la Legea nr.78/2000, forma în vigoare, în acest sens fiind depusă la dosar o cerere de schimbare a încadrării juridice.

Deși aparent, comparând limitele maxime de pedeapsă, ar rezulta că față de inculpatul V. sunt mai favorabile dispozițiile actuale care sancționează traficul de influență, în realitate, întrucât instanța de fond a considerat că pedeapsa trebuie orientată către limita minimă a pedepsei, a apreciat că mai favorabile inculpatului sunt dispozițiile aplicabile anterior datei de 1 februarie 2014.

Astfel, instanța de fond, ținând cont de modul de comitere a faptei, de gradul de pericol social concret rezultat din calitatea de magistrat a inculpatului, de afectarea prestigiului și vulnerabilizarea actului de justiție, dar și de quantumul mic al sumei traficate, a considerat că aplicarea unei pedepse către limita minimă a intervalului prevăzut de lege, **respectiv de 3 ani închisoare cu executare în regim de detenție**, este de natură să asigure, pe de o parte, o justă reparație a valorii sociale afectate – încrederea societății în corectitudinea unui act de justiție – iar pe de altă parte scopul preventiv-educativ al pedepsei.

De asemenea, a aplicat inculpatului V. și pedeapsa complementară a interzicerii pe timp de 2 ani a exercițiului drepturilor prevăzute de art.64 lit.a), teza a II-a, b) și c) (dreptul de a ocupa funcția de procuror) Cod penal din 1969, precum și pedeapsa accesorie a interzicerii aceluiași drepturi pe durata executării pedepsei principale.

Întrucât în cauză inculpatul V. a fost arestat preventiv și apoi arestat la domiciliu de la data de 04.06.2015 până la data de 21.01.2016 a dedus această perioadă din pedeapsa principală.

IV.4. Latura civilă și măsurile asigurătorii

În cauză, prin Ordonanța emisă la data de 23 iunie 2016, în dosarul nr...../P/2014, de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, Secția de Combatere a Infracțiunilor Asimilate Infracțiunilor de Corupție, s-a instituit măsura sechestrului asigurător asupra bunurilor mobile și imobile aflate în proprietatea inculpatului V., printre care și imobilul situat în

Această măsură a fost ridicată prin decizia penală nr.145 din data de 20 iulie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, pronunțată în dosarul nr...../1/2016.

Inculpatul V. a consemnat la CEC Bank, cu recipisa nr.1449406/1 din 11.07.2016, suma de 7.000 de euro, la dispoziția instanței.

Având în vedere faptul că martorul Z. a denunțat fapta organelor de urmărire penală mai înainte ca aceasta să fi fost descoperită, în conformitate cu dispozițiile art.6¹ alin.2 și 4 din legea nr.78/2000 în forma aflată în vigoare anterior datei de 1 februarie 2014, s-a dispus restituirea către acesta a sumei de 1.000 de euro, din suma de 7.000 de euro, consemnată la dispoziția instanței, conform celor arătate anterior, restul de 6.000 de euro din aceeași sumă urmând să fie restituiți către inculpat.

B. JUDECATA ÎN APEL

Împotriva acestei sentințe, în termenul legal, au formulat apel Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție și inculpații V. și T..

I. Cauza a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul de 5 Judecători la data 21 iunie 2017 sub nr.../1/2017, primul termen fiind stabilit aleatoriu pentru data de 25 septembrie 2017, termen la care Înalta Curte - Completul de 5 Judecători a admis cererile de amânare formulate de apărătorul ales al apelantului intimat inculpat T. pentru pregătirea apărării și de apelantul intimat inculpat V. pentru angajarea unui apărător ales.

La data de 13 octombrie 2017 inculpatul V., prin avocat C., a depus la dosar motivele de apel.

La data de 16 octombrie 2017, prin Serviciul Registratura Generală, avocat S. a depus la dosar pentru inculpatul V. un memoriu conținând motive de apel.

La data de 17 octombrie 2017, inculpatul V. a transmis la dosar, prin fax, o cerere de probatorii, iar Ministerul Public, prin Serviciul Registratura Generală, o solicitare de probatorii.

La termenul din data de 23 octombrie 2017, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători a admis pentru Ministerul Public proba testimonială constând în reaudierea martorilor S., Z. și Z. și audierea ca martori a numiților S. și S. și pentru inculpatul V. proba testimonială constând în reaudierea martorului denunțator Z. și audierea martorilor S., T., D., P.. De asemenea, pentru același inculpat a încuviințat proba cu înscrisuri, în cadrul căreia a dispus efectuarea unei adrese către Judecătoria Craiova pentru înaintarea unor copii ale hotărârilor pronunțate în cauza numărul .../215/2010 a acestei instanțe;

În ședința din 27 noiembrie 2017, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători a dispus începerea cercetării judecătorești cu audierea martorilor S., S., S., Z. și Z..

În ședința din 11 decembrie 2018, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători a admis cererea formulată de inculpatul V., privind ascultarea în ședință publică a convorbirii înregistrate ambiantal în data de 25.09.2014 (de la minutul 9 și 50 secunde la minutul 18 și 38 secunde) și a luat act de faptul că inculpatul V. a renunțat la audierea martorului P..

În ședința din 13 martie 2018, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători a calificat cererea de constatare a nulității absolute a interceptărilor și înregistrărilor convorbirilor ambientale și telefonice și a proceselor verbale de redare a acestora ca fiind motiv de apel.

În ședința din 4 aprilie 2018, Înalta Curte, Completul de 5, a procedat la ascultarea convorbirii din 25 septembrie 2014, de la minutul 9 și 50 secunde la minutul 18 și 38 secunde, contestate de apelantul intimat inculpat V. sub aspectul vocii și a conținutului, susținând că nu corespunde cu transcrierea de la dosar.

În ședința din data de 21 mai 2018, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători a continuat cercetarea judecătorească cu audierea martorului M..

În ședința publică din data de 30 mai 2018 au avut loc dezbaterile, concluziile reprezentantului Ministerului Public și ale apărătorilor aleși ai apelanților intimați inculpați, precum și ultimul cuvânt al inculpaților fiind consemnate în detaliu în partea introductivă a prezentei decizii.

II. Motivele de apel formulate au vizat, în esență, următoarele aspecte:

1. Apelul Ministerului Public a vizat netemeinicia sentinței apelate, procurorul criticând achitarea inculpatului V. pentru infracțiunea de șantaj și a inculpatului T. pentru complicitate la infracțiunea de șantaj, precum și greșita restituire a sumei de 1000 euro către martorul Z..

2. Apelul inculpatului V. a vizat atât nelegalitatea cât și netemeinicia hotărârii apelate, formulând următoarele critici:

- hotărârea instanței de fond a fost dată cu încălcarea dreptului la un proces echitabil, a dreptului la apărare și a principiului aflării adevărului prevăzute de art.6 par.1 și 3 lit.d din Convenția Europeană a Drepturilor și Libertăților Fundamentale ale Omului și a dispozițiilor art.5, art.8 și art.10 Cod procedură penală. În susținerea acestui motiv de apel inculpatul a precizat că instanța de fond nu a efectuat demersurile necesare pentru audierea martorului S.;

- instanța de fond a dispus condamnarea pentru o altă faptă decât cea reținută prin actul de sesizare, fiind încălcate dispozițiile art.371 raportat la art.396 alin.1 Cod procedură penală. În susținerea acestui motiv de apel, inculpatul a precizat că prin rechizitoriul s-a reținut că fapta de trafic de influență a fost săvârșită ulterior pronunțării deciziei civile nr.2085/2012 prin care Tribunalul Dolj a casat sentința civilă nr.6761 din 11 aprilie 2011 pronunțată de Judecătoria Craiova în dosarul nr...../215/2010 și a dispus trimiterea cauzei spre rejudecare la instanța de fond, în timp ce prin hotărârea atacată s-a reținut că fapta a fost săvârșită anterior pronunțării deciziei de către Tribunalul Dolj;

- hotărârea instanței de fond este netemeinică, deoarece stabilirea vinovăției și condamnarea pentru infracțiunea de trafic de influență se bazează doar pe declarațiile martorului denunțător și pe interceptările convorbirilor telefonice și din mediu ambiental, interceptări obținute cu încălcarea dispozițiilor legale.

De asemenea, inculpatul V. a invocat, ca apărare pe fond, nulitatea absolută a interceptărilor convorbirilor telefonice și din mediu ambiental. În susținerea acestei apărări, inculpatul a invocat deciziile Curții Constituționale nr.302/2017 și nr.51/2016, precizând că supravegherea tehnică nu a fost efectuată de un organ de urmărire penală, în sensul Codului de procedură penală, ci de lucrători din cadrul Serviciului Român de Informații;

3. Prin apelul formulat, inculpatului T. a criticat hotărârea primei instanțe sub aspectul temeiului achitării, susținând că în mod greșit s-a făcut aplicarea art.16 alin.1 lit.b Cod procedură penală, în condițiile în care din materialul probator administrat în cauză nu rezultă niciun act intenționat în

sensul ajutării sau înlesnirii inculpatului V. pentru săvârșirea vreunei infracțiuni. Ca atare, a solicitat achitarea sa în temeiul prevăzut de art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penală.

III. Având în vedere că inculpatul V. a invocat nulitatea absolută a interceptărilor convorbirilor telefonice și în mediu ambiental efectuate în cauză cu privire la infracțiunea de trafic de influență, motivat de faptul că au fost efectuate de către angajați ai Serviciului Român de Informații care nu aveau calitatea de organe de urmărire penală, Înalta Curte - Completul de 5 Juecători, prioritar examinării motivelor de apel, în raport cu considerentele deciziilor Curții Constituționale nr.302/2017 și nr.51/2016, va analiza legalitatea administrării probelor constând în interceptările convorbirilor telefonice și în mediu ambiental, precum și a actelor subsecvente, respectiv notele de interceptare și procesele verbale de redare a acestor convorbiri.

Astfel, prin Decizia Curții Constituționale nr.51 din 16 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial nr.190 din 14 martie 2016, s-a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.142 [alin.\(1\)](#) din Codul de procedură penală și s-a constatat că sintagma "ori de alte organe specializate ale statului" din cuprinsul acestora este neconstituțională.

În considerentele acestei decizii s-a reținut că „... **este justificată opțiunea legiuitorului ca mandatul de supraveghere tehnică să fie pus în executare de procuror și de organele de cercetare penală, care sunt organe judiciare, conform [art.30](#) din Codul de procedură penală, precum și de către lucrătorii specializați din cadrul poliției, în condițiile în care aceștia pot deține avizul de ofițeri de poliție judiciară, în condițiile [art.55 alin.\(5\)](#) din Codul de procedură penală. Această opțiune nu se justifică, însă, în privința includerii, în cuprinsul [art.142 alin.\(1\)](#) din Codul de procedură penală, a sintagmei "alte organe specializate ale statului", neprecizate în cuprinsul [Codului de procedură penală](#) sau în cuprinsul altor legi speciale...**”

De asemenea, prin Decizia nr.302 din data de 4 mai 2017, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.281 alin.(1) [lit.b\)](#) din Codul de procedură penală și a constatat că soluția legislativă cuprinsă în acest text de lege, care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, este neconstituțională.

În considerentele acestei decizii s-a reținut că „... **eliminarea din categoria nulităților absolute a nerespectării dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală permite aplicarea în procesul penal a unui criteriu subiectiv de apreciere din partea organului de urmărire penală. Astfel, prin nereglementarea unei sancțiuni adecvate în cazul nerespectării de către organul de urmărire penală a competenței sale materiale și după calitatea persoanei, legiuitorul a creat premisa aplicării aleatorii a normelor de competență pe care le-a adoptat.**

... prin eliminarea din categoria nulităților absolute a nerespectării dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, legiuitorul nu și-a îndeplinit obligația ce decurge din respectarea principiului legalității, ceea ce contravine art. 1 alin. (3) și (5) și art. 21 alin. (3) din Constituție. ...”

Referitor la competența angajaților din cadrul Serviciului Român de Informații de a efectua acte de urmărire penală, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că potrivit art.13 din Legea nr.14/1992, „**Organele Serviciului Român de Informații nu pot efectua acte de cercetare penală, nu pot lua măsura reținerii sau arestării preventive și nici dispune de spații proprii de arest. Prin excepție, organele Serviciului Român de Informații pot fi desemnate organe de cercetare penală speciale conform art. 55 alin. (5) și (6) din Codul de procedură penală pentru punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică, conform prevederilor art. 57 alin. (2) teza finală din Codul de procedură penală.**”

Față de considerentele deciziei nr.51/2016 a Curții Constituționale, precum și față de prevederile art.3 din Legea nr.14/1992, privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații, raportate la dispozițiile art.55 și următoarele din Codul de procedură penală, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că organele Serviciului Român de Informații nu sunt organe de urmărire penală, astfel încât actele efectuate de organele Serviciului Român de Informații nu reprezintă mijloace de probă.

Pentru a lămuri aspectele invocate de apelantul intimat inculpat V. prin cererea de constatare a nulității absolute a mijloacelor de probă constând în interceptările și înregistrările convorbirilor ambientale și telefonice, a notelor de interceptări și a proceselor verbale de redare a convorbirilor interceptate în cauză, precum și a înregistrărilor acestora fixate pe suportii optici, cu motivarea că au fost efectuate de către un organ necompetent material și după calitatea persoanei să efectueze acte de urmărire penală, respectiv de SRI Craiova, cerere calificată de instanța de control judiciar ca reprezentând motive de apel, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători, în ședința din 4 aprilie 2018, a dispus emiterea unei adrese către Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, pentru a comunica dacă Serviciul Tehnic din cadrul Direcției Naționale Anticorupție a pus în executare mandatele de supraveghere tehnică în baza cărora au fost interceptate convorbirile telefonice și în mediu ambiental indicate în cererea scrisă depusă de inculpat la data de 26 martie 2018 (filele 60-72, vol.2, dosar apel), iar în situația în care mandatele de supraveghere tehnică în baza cărora au fost interceptate respectivele convorbiri telefonice și în mediu ambiental nu au fost puse în executare de către Serviciul Tehnic din cadrul Direcției Naționale Anticorupție să comunice care este instituția care le-a pus în executare, având în vedere că în adresele de punere în executare a măsurilor de supraveghere tehnică, aflate în volumul 4 din dosarul de urmărire penală (de exemplu: filele 121, 166, 173, 187, 204, 221, 238, 269), apare ca beneficiar secundar UM Craiova.

Ca urmare a acestei solicitări, prin adresa nr...../P/2014 din data de 14 mai 2018, Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție Direcția Națională Anticorupție a comunicat următoarele:

„1. Punerea în executare a măsurilor de supraveghere tehnică constând în interceptarea convorbirilor telefonice s-a realizat integral de către Serviciul Tehnic din cadrul Direcției Naționale Anticorupție.

2. Punerea în executare a măsurilor de supraveghere tehnică constând în interceptarea celor 11 convorbiri purtate în mediu ambiental s-a realizat folosind echipamentele Serviciului Român de Informații, în considerarea calității acestuia de autoritate națională în domeniul realizării interceptărilor.

Conform art.142 alin.1 Cod procedură penală forma anterioară OUG nr.6/2016, procurorul pune în executare supravegherea tehnică ori poate dispune ca aceasta să fie efectuată de organul de cercetare penală sau de lucrători specializați din cadrul poliției ori de alte organe specializate ale statului.

Convorbirile purtate în mediu ambiental, interceptate în baza mandatelor de supraveghere tehnică, au fost comunicate procurorului pe suporti optici iar procesele verbale de redare a acestora au fost întocmite de un ofițer de poliție judiciară din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și certificate de procuror.

Precizăm că desemnarea UM Craiova în calitate de beneficiar secundar a avut în vedere punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică și s-a realizat (anterior Deciziei nr.51/16 februarie 2016 a Curtea Constituțională a României) în baza disp. art.14 din Legea nr.14/1992 și art.142 alin.1 Cod procedură penală.

Potrivit disp. art.14 din Legea nr.14/1992, Ministerul Public (alături de alte instituții ale statului), pe de o parte, și Serviciul Român de Informații, pe de altă parte, au obligația să își acorde sprijin reciproc în îndeplinirea atribuțiilor legale.

În același timp, potrivit disp. art.142 alin.1 Cod procedură penală, procurorul putea pune în executare măsurile de supraveghere tehnică prin intermediul altor organe specializate ale statului, inclusiv prin intermediul SRI.

În baza acestor dispoziții legale, beneficiarii secundari au fost desemnați în vederea acordării suportului pentru punerea în executare a măsurilor de supraveghere tehnică.”

De asemenea, **reprezentantul Ministerului Public, în ședința publică din data de 21 mai 2018**, la interpelarea instanței, a precizat că „... în prezenta cauză, punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică, atât pentru convorbirile telefonice, cât și pentru convorbirile din mediu ambiental, s-a făcut de către Serviciul Tehnic al Direcției Naționale Anticorupție. Cu privire la beneficiarul secundar, colaborarea se referă la punerea la dispoziția Direcției Naționale Anticorupție de către UM Craiova a suportului tehnic pentru realizarea interceptărilor respective. Ca autoritate centrală de interceptare, UM Craiova deținea serverul, pe care l-a pus la dispoziție Direcției Naționale Anticorupție. În concluzie, Direcția Națională Anticorupție a beneficiat doar de aparatura UM Craiova, folosind mai departe Serviciul Tehnic al Direcției Naționale Anticorupție. Practic, punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică s-a făcut de către ofițeri de poliție judiciară din cadrul Direcției Naționale Anticorupție. În prezenta cauză nu au fost efectuate alte acte de urmărire penală cu colaborarea Serviciului Român de Informații.”

Referitor la interceptarea convorbirilor telefonice, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că nu există niciun dubiu cu privire la faptul că acestea au fost realizate integral de către Serviciul Tehnic din cadrul Direcției Naționale Anticorupție.

În ceea ce privește punerea în executare a măsurilor de supraveghere tehnică constând în interceptarea celor 11 convorbiri purtate în mediu ambiantal în perioada 21 august 2014 – 25 septembrie 2014, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că acestea au fost realizate folosind echipamentele Serviciului Român de Informații, în considerarea calității acestuia de autoritate națională în domeniul realizării interceptărilor, iar punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică s-a realizat de beneficiarul secundar, respectiv UM Craiova.

Deși reprezentantul Ministerului Public, în ședința publică din 21 mai 2018, a precizat că mandatele de supraveghere tehnică au fost puse în executare de către Serviciul Tehnic al Direcției Naționale Anticorupție, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că nu există o dovadă certă în acest sens. Dimpotrivă, contrariul rezultă din punctul 2 al adresei nr...../P/2014 din data de 14 mai 2018 emisă de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție Direcția Națională Anticorupție.

În atare situație, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că interceptările și înregistrările convorbirilor ambientale au fost efectuate de către un organ necompetent material și după calitatea persoanei să efectueze acte de urmărire penală, respectiv de SRI Craiova, constatare în raport cu care devin aplicabile dispozițiile art.281 alin.1 lit.b Cod procedură penală.

Față de împrejurarea că interceptările din mediu ambiantal sunt lovite de nulitate, conform Deciziei Curții Constituționale nr.302 din data de 4 mai 2017, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată ca fiind lovite de nulitate și actele subsecvente, respectiv notele de interceptări, procesele verbale de redare a convorbirilor interceptate în mediu ambiantal, precum și a înregistrărilor acestora fixate pe suportii optici.

În raport cu aceste considerente, în analiza acuzației privind infracțiunea de trafic de influență reținută în sarcina inculpatului V., Înalta Curte - Completul de 5 Judecători nu va avea în vedere interceptările efectuate în mediu ambiantal și procesele verbale de redare a acestor interceptări, soluția urmând a fi fundamentată pe celelalte mijloace de probă administrate în cauză, respectiv declarațiile inculpatului, declarațiile martorilor, înscrisurile aflate la dosar (mai puțin cele referitoare la interceptările din mediu ambiantal) și interceptările convorbirilor telefonice.

IV. Sintetizând motivele de apel formulate în cauză și procedând la analiza acestora, instanța de apel reține următoarele:

IV.1. Referitor la apelul inculpatului V., privind greșita condamnare pentru infracțiunea de trafic de influență, în raport cu materialul probator administrat în cauză, astfel cum a fost restrâns ca urmare a constatării nulității absolute a interceptărilor efectuate în mediu ambiantal și a actelor subsecvente acestor interceptări, precum și cu apărările formulate de inculpat, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători apreciază că este nefondat.

Potrivit art.257 alin.1 Cod penal din 1969 infracțiunea de trafic de influență constă în: „*Primirea ori pretinderea de bani sau alte foloase ori acceptarea de promisiuni, de daruri, direct sau indirect, pentru sine ori pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență*

asupra unui funcționar pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 10 ani.”

Elementul material al laturii obiective a infracțiunii de trafic de influență constă în acțiunea de traficare a influenței care se realizează în modalități alternative: **pretindere** de la o persoană interesată a unei sume de bani sau a unui alt folos pentru a interveni pe lângă un funcționar public asupra căruia subiectul are sau lasă să se creadă că are influență; **primire** de la persoana interesată, în același scop, a unei sume de bani sau a altor foloase; **acceptarea** de promisiuni făcute în scopul menționat de către o persoană, de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și care promite că îl va determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri.

Raportând aceste considerente teoretice la speță, se constată că, în drept, fapta inculpatului V., procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Dolj, care în perioada iulie 2012 – septembrie 2013 a pretins de la martorul denunțator Z. o sumă de bani, inițial neidentificată și a primit de la acesta, prin intermediul martorului S., suma de 1.000 euro, pentru a-și exercita pretinsa influență asupra magistraților din completul căruia îi fusese repartizat dosarul civil nr...../215/2010 al Tribunalului, având ca obiect recursul declarat de Z. în cauza privind reconstituirea dreptului de proprietate, în scopul obținerii unei hotărâri favorabile, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență prevăzută de art.257 alin.1 Cod penal din 1969 raportat la art.6 și 7 alin.3 din Legea nr.78/2000.

Mentținerea în apel a soluției de condamnare a inculpatului V. pentru infracțiunea de trafic de influență se fundamentează pe declarațiile martorului denunțator Z., declarațiile inculpaților V. și T. și declarațiile martorilor P., T., M. și G..

În ceea ce privește situația de fapt, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători reține că pe fondul existenței unui litigiu pe rolul instanțelor de judecată, litigiu în care, în prima fază procesuală, martorul denunțator Z., în calitate de împuternicit al reclamantului P., primise o soluție nefavorabilă, l-a determinat pe acesta să apeleze la anumite persoane influente pentru a obține o soluție favorabilă.

Astfel, prin sentința civilă nr.6761/2011, pronunțată de Judecătoria Craiova la 11 aprilie 2011, în dosarul nr...../215/2010, a fost respinsă cererea formulată de reclamantul P., prin împuternicit Z., în contradictoriu cu părățile Comisia Locală de Aplicare a Legilor Fondului Funciar de pe lângă Consiliul Local Craiova și Comisia Județeană de Aplicare a Legilor Fondului Funciar de pe lângă Prefectura Dolj, prin care se solicita reconstituirea dreptului de proprietate pentru suprafața de teren de 13,5 ha intravilan, situat în

După pronunțarea acestei sentințe, martorul denunțator Z. a considerat că a fost judecat părtinitor, ca urmare a influenței reprezentanților Primăriei Craiova, și a căutat să-și rezolve problema apelând la o intervenție.

În timpul unei discuții a martorului Z. cu martora P., aceasta din urma a precizat că îl cunoaște pe numitul S., care are un prieten procuror și cunoștințe care îl poate ajuta.

După această discuție, martora P. a intermediat o întâlnire între martorul Z. și numitul S., discuție în cadrul căreia cel din urmă a solicitat martorului Z. să îi aducă toate actele referitoare la litigiul aflat pe rolul instanțelor de judecată.

La o dată ulterioară, martorul Z., împreună cu martora P., s-au întâlnit cu numitul S., ocazie cu care i-a înmănat înscrisurile, iar numitul S. i-a comunicat martorului Z. că urmează să ia legătura cu un prieten care este procuror, menționând numele inculpatului V..

Astfel, în declarația dată în fața instanței de fond (filele 103-108, vol.3), menținută în fața instanței de apel, martorul Z. a precizat următoarele:

„...Pe inc. V. l-am cunoscut prin intermediul lui P.. Aceasta m-a dus la S. care era prieten cu inc. V..

La momentul respectiv aveam unele procese la Tribunalul Dolj în legătură cu niște terenuri, eu acționând în calitate de procurator al lui P., este vorba de un singur proces de 17 ha, acest lucru se întâmpla în anul 2013 și era o continuare a altor procese.

Discutând cu S. i-am spus că nu doresc altceva decât să nu fiu furat în procesele respective deoarece mă judecam cu primăria. Ca avocat îl aveam pe R.. S. mi-a zis că are un prieten care este procuror și care are cunoștințe și mă poate ajuta. Mi-a cerut actele pe care le am ca să le ducă acestui procuror pentru a vedea despre ce este vorba. Nu rețin dacă mi-a spus numele lui atunci.

După cca 10 zile S. m-a dus să mă întâlnesc cu V. la un imobil pe care acesta îl avea în reparație din, din câte îmi amintesc....”

În declarația dată în fața instanței de fond (filele 144-146, vol.3), martora P. a confirmat cele precizate de martorul Z., arătând următoarele:

„...Referitor la procesul lui Z. pentru acel teren în litigiu cu Primăria Craiova arat că nu îmi aduc aminte cu exactitate derularea evenimentelor în mod cronologic...

Nu rețin cu exactitate dacă era în anul 2012 sau 2013 însă știu că Z. dorea să vândă drepturile litigioase privind acel teren datorită situației economice precare și nu mai avea posibilitatea să mai continue procesul.

Tot din câte rețin cred că acel proces se afla pe rolul Tribunalului, de fapt era cu siguranță pe rolul acestei instanțe dar nu mai rețin exact în ce fază procesuală.

De aceea i-am făcut cunoștință cu S. pe care îl cunoșteam din perioada 2007-2008. Știam că S. se ocupa - Cu absolut orice - cu condiția să iasă bani și că are multiple cunoștințe.

Le-am făcut cunoștință, A. a cerut actele să vadă despre ce este vorba și au schimbat numerele de telefon.

La o întâlnire ulterioară eu nu am mai fost prezentă iar Z., zis A., mi-a spus că au convenit să nu mai vândă drepturile ci să meargă în continuare cu procesul.

Z. mi-a zis că A. i-a promis că poate să-l ajute și că ar avea toate șansele de câștig.

Ulterior eu am participat la una sau două întâlniri ale lui Z. cu S. unde s-au discutat alte probleme. La una dintre aceste întâlniri, ce a avut loc la cantina Facultății de drept din Craiova, S. a spus că a luat legătura cu altă persoană pronunțând numele lui V. și funcția de procuror și că îl vor ajuta pe Z. să câștige procesul...

Astfel cum rezultă din declarația martorului Z., redată anterior, confirmată de către martora P., martorul S. a intermediat o întâlnire a martorului Z. cu inculpatul V., întâlnire care a avut loc în perioada august – septembrie 2012. Cu ocazia acestei întâlniri, inculpatul V. a precizat că se va interesa la tribunal de stadiul dosarului.

De asemenea, faptul că S. a intermediat întâlnirea dintre inculpatul V. și martorul Z. este confirmat și de inculpatul V. în declarația dată în fața instanței de fond (filele 520 – 524, vol.2), prin care a arătat următoarele:

„... Pe Z. l-am cunoscut în anul 2012 prin intermediul lui S.. Cei doi se știau dinainte și au venit la mine la domiciliu în vara anului 2012, din câte rețin, și mi-au adus la cunoștință că Z. cumpăraseră drepturile succesoriale ale numitului P., ocazie cu care mi-au prezentat două hotărâri judecătorești definitive și irevocabile. Din aceste hotărâri rezulta că P., reprezentat de Z., obținuse, în contradictoriu cu Primăria Craiova, o suprafață de teren mai mare decât ar fi avut dreptul, respectiv 17 ha...”

... pentru că Z. venise cu S. i-am îndrumat să se adreseze la Primăria Craiova finului meu T. de la biroul registrului agricol pentru ca acesta să meargă să le identifice suprafețele de teren. Avea cele 17 ha în mai multe zone ale Craiovei și nu avea alte acte în afară de cesiune și hotărârea judecătorească.

...De asemenea, mi-a spus că T. a mers cu ei pe teren și a identificat o parte din terenurile atribuite...”

Din declarațiile martorului Z., se reține că, în cursul discuțiilor pe care le-a avut cu inculpatul V., acesta din urmă i-a promis că va interveni la Tribunalul Dolj, că nu va pierde și că dosarul se va întoarce, eventual, pentru rejudecare.

Cu aceeași ocazie, martorul a precizat că inculpatul V. a pretins o sumă de bani pentru judecătoria de la Tribunalul Dolj, fără a preciza un quantum: *„...trebuie „ să dăm bani” pentru judecătoria de la tribunal care mă ajută cu acest dosar. Nu a spus un nume, însă s-a referit la ea în sensul de „președinta tribunalului”*. Prin solicitarea unei sume de bani, elementul material al laturii obiective a infracțiunii de trafic de influență s-a realizat sub forma pretinderii. Martorul susține că a propus suma de 10.000.000 lei ROL, sumă care i s-a reproșat a fi prea mică.

Ulterior acestor discuții, martorul Z. a fost sunat de S., care l-a certat pentru faptul că a oferit o sumă așa de mică, context în care martorul a oferit, în acel moment, suma de 1.000 euro, S. spunându-i că este bine.

Martorul Z. s-a întâlnit ulterior cu S., căruia i-a dat cei 1.000 euro, acesta asigurându-l că vor fi înmânați inculpatului V., care *„...îi va da doamnei judecător”*, moment în care s-a realizat elementul material sub forma primirii sumei de bani.

Potrivit declarațiilor martorului Z., în anul 2012, la o dată anterioară momentului în care Tribunalul Dolj s-a pronunțat asupra recursului din dosarul

nr...../215/2010, inculpatul V. a primit de la martorul Z., în condițiile arătate, suma de 1.000 de euro, promițându-i acestuia că va interveni la judecătoria de la Tribunalul Dolj.

Ulterior acestei întâlniri, prin decizia nr.2085 din 14 noiembrie 2012 pronunțată în dosarul nr...../215/2010, Tribunalul Dolj a admis recursul declarat în cauză de către P. prin Procurator Z., a casat sentința civilă nr.6761 din 11 aprilie 2011 și a trimis cauza spre rejudecare la Judecătoria Craiova.

După trimiterea cauzei spre rejudecare, potrivit susținerilor martorului Z., inculpatul V. i-a precizat martorului că o cunoaște și pe președinta Judecătoriei Craiova și că va discuta și cu aceasta, însă nu trebuie să-și facă probleme deoarece cauza va ajunge în recurs tot la Tribunalul Dolj.

Astfel, în declarația dată în fața instanței de fond (filele 103-108, vol.3), menținută în totalitate în fața instanței de apel, martorul Z. a precizat următoarele:

„...După cca 10 zile S. m-a dus să mă întâlnesc cu V. la un imobil pe care acesta îl avea în reparație din, din câte îmi amintesc.

Am discutat cu V. care mi-a cerut să-i acord timp pentru a merge la tribunal să vadă la cine este repartizat dosarul și să discute cu judecătorii pentru a vedea care este situația. Inculpatul mi-a spus că va merge și că va discuta cu judecătorii. După câteva zile am revenit, din câte rețin însoțit de S..

A spus că a văzut acel dosar și a început să discute cu mine mai concret în sensul de a spune ce aş fi dispus să plătesc pentru a rezolva situația. Mi-a spus că e o problemă în ceea ce privește cererea pe care am formulat-o dar mă poate ajuta în sensul că nu voi pierde și va fi trimis spre rejudecare.

Cu această ocazie am afirmat că deși consider că am dreptate, dacă merg lucrurile sunt dispus să dau 6.000 – 7.000 euro.

Nu mai rețin exact dar cred că mi-a spus că dosarul se va întoarce și după aceea vom vedea cum să dau acești bani. Nu a fost mulțumit de sumă, spunând că întrucât sunt mai multe persoane nu ar fi o sumă suficientă pentru cei trei judecători care vor rejudeca dosarul când se va întoarce.

În discuțiile purtate acesta se referea la faptul că trebuie să dăm bani pentru judecătoria de la tribunal care mă ajută cu acest dosar. Nu a spus un nume, însă s-a referit la ea ca în sensul de „președinta tribunalului”. Eu am spus că nu știu să dau și am propus 10.000.000 lei, inculpatul V. spunându-mi că aceasta sumă este prea mică și că ne facem de râs și că „mai bine îi dau eu ceva”.

Eu am ripostat în sensul că nu știu ce a făcut d-na judecător iar V. mi-a zis că dacă nu ar fi fost ea dosarul se încheia și puteam să pierdem însă a făcut în așa fel încât să fie trimis spre rejudecare. La scurt timp m-a sunat S., practic în aceeași zi cu care vorbisem cu V. și mi-a făcut morală că am propus o sumă prea mică. Atunci eu am propus 1000 euro iar S. a zis că este bine. M-am întâlnit cu S. și i-am dat banii și am înțeles că se va întâlni cu V. care îi va da d-nei președinte. Dosarul s-a întors la Judecătoria Craiova, unde am pierdut, deși V. îmi spusese că o cunoaște și pe d-na R., președinta judecătoriei și că a discutat cu aceasta să nu pierdem dosarul nu mai dădusem vreo sumă de bani iar ca avocat îl aveam pe O....”

Pretinderea unei sume de bani de către inculpatul V. de la martorul denunțator Z. este confirmată și de martora P., care a precizat următoarele:

„... Totodată, de la A. știu că a dat bani lui S. pentru a ajunge la inc. V. care urma să-l ajute cu acel proces.

Astfel am înțeles de la Z. că s-ar fi dat 1000 euro în maniera arătată mai sus pentru a se interveni la Tribunalul Dolj.

... De la Tribunalul Dolj cauza a fost trimisă pentru rejudecare la Judecătoria Craiova, iar la această instanță Z. a pierdut procesul. A exercitat calea de atac dar a pierdut și la Tribunalul Dolj...”

Implicarea inculpatului V. în soluționarea favorabilă a litigiului, prin orice mijloace, inclusiv prin angrenarea unor funcționari din cadrul Primăriei Craiova, sunt susținute de declarațiile martorilor Z., P. și T..

În declarația dată în fața instanței de apel (filele 267 – 268, vol.1) martorul T. a confirmat că inculpatul V. i-a solicitat să identifice o suprafață de teren pentru martorul Z., precizând următoarele:

„...am fost solicitat de inculpatul V. să identific o suprafață de teren situată în, o suprafață mare de teren. Cu această ocazie i-am indicat inculpatului V. locația în care se află acest teren.

Ulterior, am aflat chiar de la numitul A. că se numește, de fapt, Z. și că vine din partea inculpatului V....”

După ce acțiunea a fost respinsă la Judecătoria Craiova, prin sentința nr.11005 din 17 iulie 2013, inculpatul V. a intermediat o discuție între martorul Z. și martorul M., avocat, pentru ca acesta din urmă să-l reprezinte pe martorul Z. în calea de atac.

Ca urmare a acestei discuții, martorul Z. a fost de acord să fie reprezentat în calea de atac de către avocatul M., ocazie cu care s-a stabilit ca onorariul să reprezinte cota de 20% din suprafața de teren în discuție.

Prin decizia nr.814 din 26 iunie 2014, Tribunalul Dolj a respins recursul promovat de martorul Z. împotriva sentinței nr.11005 din 17 iulie 2013 a Judecătoriei Craiova.

Martorul Z. a în considera răspunzători de pierderea proceselor sale atât pe inculpatul V. cât și pe avocatul M., despre care aflase că reprezenta Primăria Craiova în alte litigii.

Inculpatul V., simțindu-se obligat ca urmare a promisiunilor făcute martorului denunțator Z., l-a consiliat în demersurile de a formula plângeri penale împotriva funcționarilor Primăriei Craiova, sens în care i-a facilitat o discuție cu inculpatul T., discuție care a avut loc la Caracal, localitate unde V. și Z. s-au deplasat împreună tocmai pentru a se întâlni cu T., și i-a indicat apoi lui Z. ca plângerea penală să o formuleze la București, la DIICOT, pentru a se putea folosi apoi de acest lucru ca un argument în contestația în anulare.

Martorul Z. nu a urmat calea indicată de către inculpatul V., ci a adresat plângerea altor organe de cercetare penală.

În acest sens, elocventă este declarația dată de inculpatul V. în fața instanței de fond (filele 520 – 524, vol.2), declarație prin care a precizat următoarele:

„... Pe avocatul R. îl cunosc întrucât am fost colegi de facultate iar eu consideram că eram prieteni. Totodată mă reprezenta într-un dosar de revindicare personal.

În vara anului 2013 avocatul R. însoțit de asistenta sa, av. G. au venit la mine.

Am purtat discuții atât cu privire la dosarul personal iar printre altele R. m-a întrebat dacă îl cunosc pe Z. și pe alte două persoane al căror nume nu îl mai rețin. Motivul era că Z. începuse să facă presiuni asupra lui R. pentru ca acesta să îi restituie un onorariu pe care îl primise în 2010. Ulterior am tras concluzia că era vorba de onorariu din dos./215/2010, dosar în raport de care sunt acuzat că aș fi cerut și eu 1000 euro, însă eu nu aveam cunoștință de acest dosar.

De la R. am înțeles că Z. nu făcea presiuni în mod direct ci trimitea țigani care îl amenințau și îi cereau bani. Pentru că am crezut că R. îmi e prieten am fost de acord să ne întâlnim, a fost chemat și Z. dar nu rețin dacă l-am sunat eu sau R.. Eu rețin că nu aveam nr lui de telefon.

Z. a venit singur iar discuțiile le-am purtat în curte. G. nu mai era de față întrucât plecase. Z. și av.M. și-au reproșat unui altuia, avocatul îi spunea că banii plătiți nu i-au ajuns nici pentru copiile xerox și că a câștigat recursul numai datorită lui și că și-a mai angajau un alt avocat iar Z. îi reproșa că nu se prezintă la procese și nu mai comunică cu el....

Pe baza spuselor lui Z. referitor la faptul că funcționarii Primăriei Craiova îl obstrucționau la punerea în posesie i-am redactat o plângere care urma să îi fie adresată DIICOT structura Centrală. Era vorba de structura centrală întrucât Z. susținea că primarul mun. Craiova are relații la nivel local.

Am profitat de faptul că dl. T. avea treabă la Caracal și împreună cu Z. m-am deplasat la Caracal unde am stat de vorbă circa 2 minute iar în urma discuțiilor s-a stabilit ca Z. să depună plângerea la DIICOT București iar dl. T. să îl îndrume întrucât nu știa unde să se adreseze. Din câte am aflat din dosar Z. nu s-a mai dus la București....”

În declarația dată în fața instanței de fond (filele 525 – 527, vol.2), inculpatul T. a confirmat întâlnirea cu martorul denunțator Z., precizând următoarele:

„... Menționez că, nu mai rețin data, dar fiind în trecere prin Caracal și având de rezolvat unele probleme personale am primit un telefon de la V. care m-a întrebat dacă ajung în Craiova. I-am spus că nu, că sunt în Caracal iar el s-a oferit să vină la mine sa mă întrebe ceva. Nu mi-a spus că ar veni cu cineva.

A venit însoțit de o persoană, mi-a făcut cunoștință dar nu i-am reținut numele și m-a întrebat dacă pot să-l întâmpin când ajunge la București pentru ca respectivul să depună o plângere.

În acea perioadă DIICOT avea sediul la PICCJ.

Respectivul mi-a spus că vrea să facă plângere împotriva primarului din Craiova. Eu i-am spus acestuia ceea ce spun oricui și anume faptul că la D.IICOT se depun plângeri numai dacă este vorba de crimă organizată. Respectivul a susținut că sunt implicate mai multe persoane, situație în care i-am spus să vină mai ales că plângerile se depuneau prin registratura generală a PICCJ.

Asta a fost tot, ulterior nu am mai văzut acea persoană și nici la V. nu m-am interesat ce mai e cu ea...”

În declarația dată în fața instanței de apel (filele 154 - 157, vol.2), martorul M. a confirmat implicarea inculpatului V. în soluționarea favorabilă a litigiului prin intermedierea unei întâlniri a acestuia cu martorul denunțător, precizând următoarele:

„... În anul 2013, inculpatul V. m-a invitat la el acasă să văd imobilul în care locuia și care făcea obiectul unui litigiu în care eu îl reprezentam ca avocat. Inculpatul V. mi-a spus că o să vină și Z., căruia el îi spunea „A.”, pentru a discuta problema reluării colaborării mele cu acesta. Și cu această ocazie, inculpatul V., în prezența lui Z., mi-a spus să nu mai solicit acestuia bani cu titlu de avans onorariu avocat și doar onorariu de succes. Nu îmi amintesc dacă discuția a avut loc la parterul imobilului sau în beci. Eu am perceput că inculpatul V. era interesat în speța pe care Z. o avea pe rolul instanței, din punct de vedere imobiliar. Cu acea ocazie, nu s-au purtat discuții în legătură cu membrii completului.

Din câte îmi amintesc, la cabinetul meu de avocatură au venit inculpatul V. și Z. cu hotărârea pronunțată de Judecătoria Craiova, am discutat pe marginea acestei hotărâri și din câte îmi amintesc cred că atunci am stabilit și onorariul de succes în proporție de 20% din obiectul care va fi retrocedat.

Este adevărat că inculpatul V. mi-a cerut ulterior respingerii recursului de către tribunal să introduc o acțiune pentru Z. în temeiul Legii nr.165/2013. De asemenea, din câte îmi amintesc, am formulat și o contestație în anulare împotriva deciziei tribunalului, despre aceasta discutând cu V., dar și cu Z.. Inculpatul V. mi-a spus că Z. îi cere restituirea unor sume de bani, inclusiv onorariul meu din 2009, dar nu mi-a dat amănunte ce reprezintă acele sume de bani.

Inculpatul V. nu mi-a spus în ce împrejurări l-a cunoscut pe Z., dar din discuțiile celor doi la care am fost prezent, mi-am dat seama că V. avea o autoritate asupra lui Z., în sensul că „ceea ce V. spunea Z. făcea”. Este posibil să fi discutat și telefonic cu inculpatul V., dar nu îmi amintesc cu exactitate periodicitatea, dar inculpatul V. era interesat de dosarul în care parte era Z., care îl reprezenta pe P...”

În declarația dată în fața instanței de fond (filele 167-168, vol.3), martora G. confirmă susținerile martorului M., precum și situația de fapt referitoare la implicarea inculpatului V. în cauza ce îl privea pe martorul Z.. Astfel, aceasta a precizat următoarele:

„Sunt de profesie avocat și activez în cadrul Baroului Dolj. În perioada 2012-2014 am fost stagiar la avocatul R. iar până în martie 2015 am fost și avocat colaborator la același cabinet.

Pe inc. V. îl cunosc atât în calitate de procuror la Parchetul de pe lângă Tribunalul Dolj cât și în calitate de client la Cabinetul de Avocatură R..

L-am însoțit pe avocatul R. într-o vizită pe care a făcut-o d-lui V. la un imobil situat în apropierea sediului Poliției rutiere Dolj, imobil aflat în construcție.

Nu mi amintesc exact care era scopul acestei vizite dar cred că s-a discutat cu privire la un dosar civil de revendicare al d-lui V..

Nu mai rețin exact despre ce era vorba în acel dosar dar afirm cu certitudine, întrucât am participat la doua termene ca dl. V. revendica o cameră dintr-un imobil din zona centrală a Craiovei.

Nu îmi amintesc nici în care anume încăpere am intrat, rețin însă că se coborau câteva scări și era întuneric și din câte îmi amintesc dl. V. zicea ca și-a luat sau își va lua o centrală termică.

Discuțiile au avut loc însă și în curte. Vizita a durat circa 15 minute și mai erau prezenți și doi muncitori care tăiau scânduri și pavau curtea.

Referitor la Z. arat că acesta a fost un client al cabinetului având unele afaceri judiciare civile în calitate de procurator al lui P.. Nu cunosc exact ce dosar a avut Z. deoarece în cadrul biroului de avocatură eu mă ocupam de dosarele ce aveau ca obiect dreptul familiei.

Știu însă că Z. ar fi pierdut într-unul din procese și o perioadă îndelungată nu a mai trecut pe la cabinet. Ulterior, a revenit la cabinet și am înțeles de la dl. M. că vroia să redeschidă procesul prin exercitarea unei căi de atac.

La scurt timp de la această vizită la cabinet au venit doi cetățeni de etnie rromă, am apreciat eu, pe care i-am văzut când au ieșit din cabinetul d-lui M., unul dintre ei ridicând vocea și spunând că de aici înainte vor prelua afacerile lui Z. pentru ca au preluat drepturile. De asemenea unul din cei doi l-a abordat pe dl. M. în fața Curții de Apel Craiova, nu am auzit ce discutau întrucât eram oarecum la distanță însă l-am văzut pe dl. M. că s-a albit și spunea acestuia să-și măsoare vorbele. Aceste incidente au avut loc în 2013-2014. Nu îmi amintesc dacă vizita la dl. V. s-a desfășurat după acest incident.

Nu pot preciza dacă la acea vizită s-a discutat despre Z. dar am avut o discuție cu dl. M. în care am abordat cele două incidente, mi-a spus că este în legătura cu Z.. L-am întrebat dacă îl aveam din nou client pe Z. iar av. M. mi-a răspuns "Da cred ca da. M-a rugat V. să îl iau din nou client"; mi-a spus că îi va relata d-lui V. despre aceste incidente că nu poate lucra în aceste condiții

De la imobilul d-lui V. am plecat cu dl M.. Mi-am reamintit și cred că această vizită a avut loc în toamna anului 2013.

Dl V. fiind clientul cabinetului venea la sediul cabinetului, nu participam direct la discuțiile cu av. M. însă fiind prin preajmă l-am auzit pe acesta când îi spunea av. M. că Z. l-a vizitat la parchet.

Din tonul d-lui V. mi-am dat seama că era deranjat de aceasta vizită... „

În declarația dată în fața instanței de fond (filele 103-108, vol.3) și menținută în fața instanței de apel, martorul Z. susține implicarea inculpatului V. în soluționarea cauzei în care era implicat, inclusiv după respingerea acțiunii în al doilea ciclu procesual:

„...I-am reproșat lui V. faptul că am pierdut la judecătorie dar m-a asigurat că nu-i nimic că vom ajunge la Tribunal, acolo unde spusesese că va trebui să dăm acei bani.

În ceea ce îl privește pe M. îl plătisem în 2 dosare, unul de executare și unul privind revendicarea acestui teren. Pentru ambele îi dădusem 2000 euro. Banii erau cu titlu de onorariu. Îmi pierdusem încrederea în R. deoarece aflasem că reprezenta și Primăria Craiova în alte litigii și chiar pe primarul Craiovei, situație în care am considerat că mi-a înșelat încrederea. De aceea am hotărât să îi cer banii înapoi. M-am plâns de acest lucru lui V. care mi-a

confirmat că avocatul M. reprezenta Primăria Craiovei. I-am spus că vreau banii înapoi de la M. și i-am promis că dacă mă ajută să îi recuperez îi dau o parte și lui. V. mi-a zis că o să vorbească cu el însă după un timp mi-a spus că ar fi bine să merg pe mâna lui M. și în momentul în care i-am spus că nu am încredere în acest avocat, V. mi-a zis " că de data asta este altceva întrucât cu el nu își permite să facă ceva" întrucât vorbește altfel cu el.

La insistențele mele V. l-a chemat pe M. la el acasă, tot în acel imobil, și am avut toți trei o discuție în beciul imobilului. Cu această ocazie i-am spus lui M. că sunt supărat pe el și că vreau banii înapoi însă acesta mi-a spus că acum avem șanse pt că aveam actele în regulă și putem câștiga..."

În raport cu materialul probator analizat anterior, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că inculpatul V., procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul, în perioada iulie 2012 – septembrie 2013 a pretins de la martorul denunțator Z. o sumă de bani, inițial neidentificată, și a primit de la acesta, prin intermediul martorului S., suma de 1.000 euro, pentru a-și exercita pretinsa influență asupra magistraților în scopul obținerii unei hotărâri favorabile de către martorul denunțator în cauza aflată pe rolul Tribunalului, privind reconstituirea dreptului de proprietate al reclamantului P..

Inculpatul V. a efectuat acte de executare în realizarea activității infracționale, respectiv a pretins sume de bani, a precizat pentru ce anume urmează să-și exercite influența (neinteresând și identitatea funcționarului asupra căruia va fi exercitată), a lăsat să se creadă că are influență asupra unor persoane din sistemul juridic (președinta Tribunalului), care ar fi putut rezolva problemele denunțatorului, ceea ce-l face, fără echivoc, autor al infracțiunii de trafic de influență.

Totodată, pentru existența acestei infracțiuni nu este necesar ca pretinderea banilor să fi fost urmată de executare, adică de satisfacerea pretenției, fiind suficient actul pretinderii sumei de bani chiar neurmat de remiterea ei. Nu este necesar nici ca actul ce intră în atribuțiile funcționarului public să fi fost sau nu efectuat, este necesară numai precizarea actului pentru a cărui îndeplinire urmează a se exercita reala sau presupusa influență a inculpatului.

Deși pentru existența acestei infracțiuni nu este necesar ca pretinderea banilor să fie urmată de executare, potrivit probelor anterior analizate, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că în mod corect instanța de fond a stabilit că în perioada iulie 2012 - septembrie 2013, inculpatul V., procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Dolj, cu complicitatea numitului S., a pretins de la martorul Z. remiterea unor sume de bani, inițial neprecizate, pentru a-și exercita influența asupra magistraților din completul căruia îi fusese repartizat dosarul civil nr..../215/2010, având ca obiect recursul declarat de Z. în cauza privind reconstituirea dreptului de proprietate, în scopul obținerii unei hotărâri favorabile.

Probele prezentate anterior dovedesc că inculpatul V. a primit de la martorul Z., prin intermediul martorului S., suma de 1.000 euro pentru a interveni pe lângă președinta Tribunalului în vederea soluționării favorabile a cauzei în care martorul Z. era implicat.

În ceea ce privește celelalte sume de bani despre care martorul Z. afirmă că le-a remis numitului S., Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că

acestea nu au fost solicitate de către inculpatul V., iar cele remise martorului M., au fost date cu titlu de onorariu, indiferent dacă au fost, sau nu, emise chitanțe pentru încasarea acestora.

Referitor la apărările inculpatului V., Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că acestea sunt nefondate fiind contrazise de materialul probator prezentat anterior.

Astfel, în ceea ce privește critica privind încălcarea dreptului la un proces echitabil, a dreptului la apărare și a principiului aflării adevărului prevăzute de art.6 par.1 și 3 lit.d din Convenția Europeană a Drepturilor și Libertăților Fundamentale ale Omului și a dispozițiilor art.5, art.8 și art.10 Cod procedură penală, ca urmare a neefectuării de către instanța de fond a demersurilor necesare pentru audierea martorului S., Înalta Curte - Completul de 5 Judecători, în judecata în apel, în ședința din data de 23 octombrie 2017, printre probele admise pentru inculpatul V. a admis inclusiv audierea martorului S.. În vederea audierii acestuia, instanța a dispus efectuarea de verificări pentru identificarea domiciliului actual și a dispus citarea martorului pentru termenul din data de 27 noiembrie 2017. Întrucât acesta nu s-a prezentat, pentru termenele din datele 11 decembrie 2012, 26 februarie 2018, 13 martie 2018, 4 aprilie 2018 și 21 mai 2018, instanța a dispus citarea acestui martor cu mandat de aducere. În urma acestor demersuri, organele de poliție însărcinate cu aducerea la îndeplinire a mandatelor de aducere au comunicat că nu pot aduce la îndeplinire aceste mandate întrucât martorul S. se sustrage de la punerea în executare a unui mandat de executare a unei pedepse privative de libertate.

În aceste condiții, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători a apreciat că au fost efectuate toate demersurile legale pentru audierea martorului S. și a constatat incidența în cauză a prevederilor art.381 alin.7 Cod procedură penală, în sensul imposibilității audierii martorului și a dispus citirea de către magistratul asistent a declarației dată în fața organului de urmărire penală de către S..

Referitor la critica privind condamnarea pentru o altă faptă decât cea reținută prin rechizitoriu, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători o apreciază ca fiind nefondată.

Astfel, în raport cu situația de fapt reținută prin actul de sesizare a instanței, cu cea stabilită de către instanța de fond și cea descrisă anterior, precum și cu probele analizate de către instanța de apel, se reține că inculpatul V. a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență săvârșită în perioada iulie 2012 - septembrie 2013. Cum decizia civilă nr.2085 a fost pronunțată de Tribunalul Dolj în data de 14 noiembrie 2012, în mod corect instanța de fond a constatat că pretinderea de către inculpatul V. a unei sume de bani (inițial neprecizate) a avut loc anterior pronunțării acestei decizii. Faptul că suma de 1000 euro a fost individualizată ulterior pronunțării deciziei civile nr.2085 din 14 noiembrie 2012 nu are relevanță pentru stabilirea momentului consumării infracțiunii de trafic de influență, consumarea acestei infracțiuni, sub forma pretinderii, intervenind anterior pronunțării deciziei de către Tribunalul Dolj.

În ceea ce privește criticile de netemeinicie formulate de inculpatul V., potrivit cărora probele administrate în cauză nu dovedesc situația de fapt și

vinovăția sa, iar condamnarea pentru infracțiunea de trafic de influență se bazează doar pe declarațiile martorului denunțator și pe interceptările convorbirilor telefonice și din mediu ambiental, interceptări obținute cu încălcarea dispozițiilor legale, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători le consideră nefondate.

Astfel, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători a înlăturat din materialul probator administrat în cauză convorbirile din mediu ambiental, convorbiri constatate ca fiind efectuate de către un organ care nu avea calitatea de organ de cercetare penală, iar soluția de condamnare este fundamentată pe celelalte probe administrate în cauză, inclusiv cele administrate în fața instanței de apel, respectiv: declarațiile martorului denunțator Z., declarațiile inculpaților V. și T. și declarațiile martorilor P., T., M. și G., declarații din care instanța a reținut că faptele inculpatul V., procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul ..., de a pretinde, direct și prin intermediul numitului S., de la martorul denunțator Z. remiterea unor sume de bani, și primind de la acesta suma de 1.000 euro, în scopul exercitării pretinsei influențe asupra magistraților din completul căruia îi fusese repartizat dosarul civil nr..../215/2010, având ca obiect recursul declarat de Z. în cauza privind reconstituirea dreptului de proprietate, pentru obținerea unei hotărâri favorabile, îndeplinesc elementele de tipicitate ale infracțiunii de trafic de influență.

În raport cu aceste considerente, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că apelul formulat de către inculpatul V. este nefondat, motiv pentru care urmează să fie respins ca atare.

IV.2. Referitor la infracțiunile de șantaj și complicitate la șantaj, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători, analizând hotărârea atacată în raport cu materialul probator administrat în cauză și cu motivele de apel formulate de Ministerul Public, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și de inculpatul T., în acord cu instanța de fond, reține următoarele:

Inculpatul S. și martorul S. s-au cunoscut în anul 2008 prin intermediul inculpatului V.. în perioada 2008 - 2009 S. a păstrat o relație de prietenie cu S., ajutându-l pe nepotul acestuia în cadrul firmei SC A. SA (societate având ca asociat pe B.).

În perioada 2009 - 2014, S. a avut relații comerciale cu SC L. SRL, societate având ca acționar pe Z.. În urma acestei relații comerciale, suspectul S. a rămas cu o datorie de circa 8.000 de euro la firma SC L. SRL, datorie pe care a refuzat să o mai achite.

În dosarul/63/2013, s-au efectuat cercetări față de S. pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală, fapte în legătură cu activitatea SC V. SRL. În acest dosar prin Deciziile nr. 96102 din 13.12.2011 și respectiv nr.76743 din 07.10.2011, Administrația Finanțelor Publice Dolj a stabilit un prejudiciu la bugetul de stat în cuantum de 1.096.906 lei. S. a preluat părțile sociale ale SC V. SRL de la soția inculpatului V., respectiv de la V..

Prin sentința nr. 865 din data de 26.09.2012, Curtea de Apel Craiova a admis contestația formulată de V. și a dispus anularea Deciziei nr. 96102 din 13.12.2011, emisă de A.F.P. Craiova, respectiv anularea în parte a Deciziei nr. 76743 din data de 07.10.2011 în ceea ce privește creanța fiscală în cuantum de 1.096.906 lei stabilită în sarcina reclamantei.

Prin Decizia nr. 2837 din data de 17.06.2014, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul declarat de Direcția Regională a Finanțelor Publice Craiova - Administrația Județeană a Finanțelor Publice Dolj împotriva sentinței mai sus menționate și a respins acțiunea formulată de V..

În acest context, pentru a obține suma de bani necesară acoperirii prejudiciului stabilit de organele fiscale în dosarul ce viza SC V. SRL, inculpatul V. 1-a contactat pe martorul S. solicitându-i să-i cumpere un imobil la prețul impus de 120.000 de euro. Martorul S. a refuzat să cumpere acest imobil, motiv pentru care inculpatul V. a revenit cu noi solicitări, devenind tot mai insistent.

Inculpatul a insistat, în repetate rânduri, pe lângă martorul S. pentru ca acesta să-i cumpere casa sau să-i găsească un alt cumpărător printre cunoștințele sale ori familia Z., persoane cu posibilități financiare.

Pentru intermedierea tranzacției, inculpatul V. a contactat o agenție imobiliară.

În aceeași perioadă, inculpatul V. a formulat o plângere penală în numele martorului S., plângere pe care a trimis-o inculpatului T., procuror în cadrul DIICOT București și care nu a fost înregistrată pe rolul DIICOT și care îi viza pe martorii B., K., Z., Z., S..

În luna februarie 2015, oamenii de afaceri sirieni au fost citați la DIICOT București, inculpatul T. prezentându-le o plângere penală ce apare ca fiind formulată de suspectul S., aducându-le la cunoștință că societățile lor vor face obiectul unui control.

La data de 04.06.2015, din biroul inculpatului T. au fost ridicate mai multe înscrisuri: plângerea formulată de suspectul S., un înscris olograf în care sunt precizate societățile oamenilor de afaceri sirieni și numerele de telefon utilizate de aceștia, un plic pe care mențiunea V. este colorată cu un marker negru. Din declarația inculpatului T. rezultă că mențiunile de pe fila 2 a plângerii remisă de inculpatul V. și cele de pe înscrisul atașat sunt efectuate de el cu ocazia primei întâlniri pe care a avut-o la birou cu cei doi cetățeni străini.

B., K., Z., Z., S. au declarat că sunt de acord să dea declarație în calitate de martori, arătând ca nu au suferit nici o pagubă.

În raport cu situația de fapt reținută mai sus, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători consideră că nu sunt întrunite elementele de tipicitate ale infracțiunii de șantaj, respectiv de complicitate la infracțiunea de șantaj.

Astfel, pentru ca o faptă să constituie infracțiunea de șantaj trebuie să existe o constrângere efectivă, **exercitată fie direct asupra persoanei vătămate, fie asupra unor membri de familie ai acesteia sau a unor persoane legate afectiv de victimă**, constrângere credibilă și serioasă, aptă de a-i produce victimei o temere.

Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că în mod corect instanța de fond a considerat că plângerea formulată de numitul S., cu concursul inculpatului V., adresată D.I.I.C.O.T București îi viza, în primul rând, pe oamenii de afaceri Z. și Z. care nu se află în relații de rudenie cu S. și nu se încadrează în dispozițiile art.207 Cod penal.

Din materialul probator administrat în cauză nu rezultă că inculpatul V. a exercitat acte apte să conducă la constrângerea părții vătămate S., de altfel,

acesta fiind singura persoană cu care inculpatul V. a relaționat și cu care a purtat discuții despre vânzarea imobilului.

Există împrejurări și circumstanțe care pot contura un anumit interes al inculpatului V., însă acestea nu dovedesc că inculpatul l-a constrâns sau l-a șantajat pe martorul S.. Nu se poate ajunge la concluzia existenței acțiunilor subsumate infracțiunii de șantaj, finalizată prin constrângere pe baza unor circumstanțe sau împrejurări din care să rezulte interesul inculpatului.

Astfel, în declarația dată în fața instanței de apel în data de 27 noiembrie 2017 (filele 211-212, vol.1), S., persoană vătămată în infracțiunea de șantaj, a precizat că inculpatul V. îi era prieten până la discuția din curtea firmei din martie 2015, când inculpatul V. a făcut afirmația „o să vedeți voi”. Cu toate acestea, martorul S. a precizat, prin aceeași declarație, că afirmația inculpatului V. nu a perceput-o ca pe o constrângere de natură să-i producă o temere sau să se simtă amenințat.

Totodată, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători reține că insistențele inculpatului nu pot fi considerate acte de constrângere în raport cu solicitarea adresată martorului S. de a-i găsi un alt cumpărător printre oamenii de afaceri cu care acesta din urmă relaționa.

Referitor la afirmația Ministerului Public, potrivit căreia inculpatul V. a cerut un preț mult mai mare decât valoarea de circulație a imobilului și că diferența de preț ar fi reprezentat foloase necuvenite, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători consideră că nu este susținută de probele administrate în cauză.

Astfel, Ministerul Public și-a bazat această afirmație doar pe declarația martorului S. care a precizat că valoarea imobilului este de 80.000 euro, fără a dispune efectuarea cercetărilor necesare pentru stabilirea valorii reale a imobilului.

Or, potrivit actelor depuse la dosar în fața primei instanțe (filele 97-98, vol.4), inculpatul V. a înstrăinat imobilul respectiv cu suma de 115.000 euro, un preț apropiat de cel pe care îl solicitase și martorului S., respectiv 120.000 euro, astfel încât aprecierile martorului asupra valorii imobilului sunt nefondate.

Totodată, prin Ordonanța nr...../P/2014 din 12 august 2015, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție a dispus completarea dispozitivului rechizitorului și cu precizarea că B. - victima infracțiunii de șantaj săvârșită de inculpați, nu dorește să participe la procesul penal în calitate de persoană vătămată, exprimându-și, la momentul audierii, acceptul de a fi audiat ca martor și precizând, în mod expres, că nu a suferit nicio pagubă ca urmare a săvârșirii infracțiunii de șantaj.

În raport cu aceste considerente și având în vedere că sesizarea pentru infracțiunea de șantaj s-a făcut *din oficiu*, de către organul de urmărire penală, încă din data de 08.10.2014, martorul S. neformulând vreo sesizare în acest sens, instanța apreciază că faptele inculpatului V., așa cum au fost descrise anterior, nu întrunesc elementele de tipicitate ale infracțiunii de șantaj, nefiind așadar prevăzute de legea penală.

În ceea ce privește infracțiunea reținută în sarcina inculpatului T., respectiv complicitate la infracțiunea de șantaj, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători, în acord cu instanța de fond, apreciază că neîndeplinirea

condițiilor de tipicitate ale infracțiunii de șantaj (lipsa constrângerii) în persoana autorului (inculpatul V.) conduce automat la neîndeplinirea condițiilor de tipicitate ale infracțiunii și pentru presupusul „complice”.

De asemenea, deși din probele administrate în cauză rezultă că inculpatul T., în calitate de procuror în cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală, a primit un plic ce conținea plângerea formulată de martorul S., cunoscând că acesta era trimis de inculpatul V. și i-a chemat în mod nelegal la sediul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală pe numiții Z. (care nu s-a dus), Z., S. și S., fără ca la unitatea de parchet la care activa să existe un dosar penal înregistrat ori să fi înregistrat în vreun fel sesizarea respectivă, faptele acestuia nu au conotația unei participații penale sub forma complicității datorită lipsei înțelegerii, anterioare sau concomitente, cu „autorul” infracțiunii de șantaj.

Totodată, din niciuna dintre convorbirile interceptate și înregistrate, purtate de cei doi inculpați sau din alte probe administrate în cauză, *nu rezultă că inculpatul T. știa că inculpatul V. dorește să vândă un imobil*, iar chemarea la D.I.I.C.O.T București a persoanelor menționate mai sus **ar avea vreo legătură cu această vânzare.**

În raport cu cele menționate anterior Înalta Curte - Completul de 5 Judecători consideră că fapta inculpatului T., astfel cum a fost descrisă în rechizitoriul completat prin Ordonanța din 12 august 2015, nu întrunește elementele de tipicitate ale complicității la infracțiunea de șantaj.

IV.3. În ceea ce privește motivul de apel formulat de inculpatul T., prin care se solicită schimbarea temeiului achitării, în sensul reținerii dispozițiilor art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penală, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că este nefondat.

În mod evident, cele două dispoziții procedurale, respectiv art.16 alin.1 lit.a și art.16 alin.1 lit.b Cod procedură penală, vizează situații diferite, în primul caz fiind vorba despre situația în care, în urma analizei materialului probator, se stabilește cu certitudine că fapta ce formează obiectul acuzației penale nu există, deci nu a fost comisă de nicio persoană, pe când, achitarea în temeiul art.16 alin.1 lit.b Cod procedură penală se dispune atunci când se constată că fapta, în materialitatea ei a fost comisă, dar nu este prevăzută de legea penală sau nu îndeplinește elementele constitutive ale unei infracțiuni, nefiind săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege.

În raport cu materialul probator administrat în cauză, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că faptele există, în condițiile în care inculpatul T., prin efectuarea de verificări asupra firmelor deținute de cetățenii arabi care erau indicați în plângerea formulată de martorul S., fără ca aceasta să fie înregistrată pe rolul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală, a încălcat atribuțiile de serviciu precum și anumite dispoziții legale privind statutul procurorului și cele referitoare la organizarea și funcționarea parchetelor, însă nu există nicio dovadă că ar fi avut cunoștință de intenția inculpatului V. de a vinde un imobil către cetățenii arabi care erau vizați de plângerea formulată și că prin acțiunile sale l-

ar fi ajutat astfel pe cel din urmă să săvârșească o faptă prevăzută de legea penală.

Existența faptelor este confirmată de inculpatul T., în declarațiile date în cursul procesului penal, care a precizat că a primit plângerea de la inculpatul V. și, fără a se sesiza din oficiu, fără a înregistra plângerea pe rolul Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală și fără a emite citații, potrivit dispozițiilor legale, i-a contactat telefonic pe cetățenii arabi, i-a chemat la sediul parchetului pentru a efectua verificări referitoare la activitatea societăților comerciale deținute de aceștia, le-a solicitat și a reținut documentele financiar-contabile ale firmelor deținute de aceștia.

De asemenea, existența faptelor este confirmată și de martorii de cetățenie arabă care dețineau societățile verificate de către inculpatul T..

În acest sens, în declarația dată în fața instanței de fond, inculpatul T. a menționat următoarele:

„...Analizând mai amănunțit plângerea, eu având convingerea că S. este și arestat m-am gândit că nu prea este de încredere și atunci de pe nr. de telefon personal am sunat pe doi dintre arabii menționați în plângere, rețin că pe S. și Z..

Am stabilit cu ei când pot să vină la DIICOT București, aceștia s-au prezentat, au fost înregistrați la poartă și au venit la biroul meu.

Le-am spus că am o informație ce vine de la un anume S. și că îi acuză de evaziune fiscală și am vrut să mă lămuresc dacă sunt elemente ca să mă pot sesiza din oficiu.

S. mi-a spus că S. a lucrat la el la firmă și că este un escroc și că i-ar fi înșelat cu sume mari de bani....

In acest context cei doi au spus ca pot să-mi aducă documente din care să rezulte că și-au desfășurat legal activitatea.

Nu am fixat data la care să revină însă după circa două săptămâni unul dintre aceștia m-a sunat și a venit din nou cu documente privind activitatea lor.”

De asemenea, martorul Z., în declarația dată în fața instanței de fond, a precizat următoarele:

„...tatăl meu a primit un telefon de la DIICOT București inși nu cunoaște limba română suficient și mi-a dat mie numărul să vorbesc cu persoana respectivă.

Am sunat pe acel număr iar cealaltă persoană s-a recomandat ca fiind procurorul T..

Am fost chemat și eu și tata inși i-am spus d-lui procuror că el nu știe bine limba română, situație în care mi-a zis să vin singur...

Am ajuns la DIICOT București, am lăsat actul de identitate la poartă și am fost îndrumat la biroul d-lui procuror. Dl. procuror T. era singur în birou și mi-a spus că este unul S. -și apoi eu am făcut legătura ca este A.- care se afla în arest și a făcut o reclamație și că așa sunt cei din arest, fac reclamații ca să scape.

Din câte rețin era o reclamație scrisă întrucât citea de pe ea. Mai erau reclamate și alte persoane dintre care rețin pe S. și o altă persoană S.. În aceeași zi, la ieșire m-am întâlnit cu S..

Dl. procuror T. m-a întrebat care sunt societățile mele și care sunt ale tatălui meu și am înțeles că aș fi acuzat ca aș fi făcut evaziune pe aceste firme.....

I-am spus d-lui procuror că ne desfășuram activitatea legal, el a afirmat că nu știe dacă ceea ce spune S. este real sau nu și că va trebui să îi aduc documente de la societatea mea și a tatălui, bilanț contabil, balanțe, și că mă va anunța dacă va fi nevoie de altceva.

Nu mai rețin dacă mi-a fixat atunci ziua când sa revin dar știu ca am vorbit la telefon cu dl procuror înainte să mă duc a doua oară.

La DIICOT București am fost de două ori iar a doua oară i-am dus documentele pe care le-a cerut....”

În acest context, apărarea inculpatul T., în sensul că faptele pentru care a fost trimis în judecată nu există, este neîntemeiată, în condițiile în care, astfel cum rezultă din materialul probator administrat în cauză, faptele există, însă acestea nu întrunesc elementele de tipicitate ale complicității la infracțiunea de șantaj astfel încât nu sunt de natură să atragă răspunderea penală ci, eventual, o altă formă de răspundere, respectiv răspunderea disciplinară.

În raport cu aceste considerente, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători consideră că apelul inculpatului T. este nefondat, urmând a fi respins ca atare.

IV.4.În ceea ce privește motivul de apel al Ministerului Public Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, referitor la greșita restituire a sumei de 1000 euro către martorul Z., Înalta Curte - Completul de 5 Judecători îl consideră nefondat pentru următoarele motive:

Potrivit art.6¹ alin. 2 din Legea nr.78/2000 (forma aflată în vigoare anterior datei de 1 februarie 2014) „*Făptuitorul nu se pedepsește dacă denunță autorității fapta mai înainte ca organul de urmărire să fi fost sesizat pentru acea faptă*”, iar potrivit alin.4 al aceluiași articol „*Banii, valorile sau orice alte bunuri se restituie persoanei care le-a dat în cazul prevăzut la alin. (2)*”.

Din materialul probator administrat în cauză rezultă că în toamna anului 2012, martorul Z. a remis inculpatului V., prin intermediul martorului S., suma de 1000 euro.

În data de 30 iulie 2014, pe rolul Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție a fost înregistrat denunțul formulat de martorul Z., în data de 8 iulie 2014, împotriva mai multor persoane, inclusiv împotriva inculpatului V., cercetarea penală în prezenta cauză pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență având la bază tocmai denunțul formulat de acest martor.

Este adevărat că martorul denunțator Z. nu a fost cercetat și trimis în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunii de cumpărare de influență, prevăzută de art.6¹ alin. 1 din Legea nr.78/2000 (forma aflată în vigoare anterior datei de 1 februarie 2014), însă față de acesta nu s-au efectuat cercetări întrucât s-a făcut aplicarea dispozițiilor art.6¹ alin. 2 din Legea nr.78/2000 (forma aflată în vigoare anterior datei de 1 februarie 2014).

Față de toate aceste considerente, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători, în temeiul art.421 alin.1 lit.b Cod procedură penală, va respinge ca nefondate apelurile formulate de Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de

Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție și de inculpații V. și T. împotriva sentinței penale nr.49 din 31 ianuarie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală în dosarul nr...../1/2015.

În baza art.275 alin.6 Cod procedură penală, onorariile cuvenite apărătorilor desemnați din oficiu pentru apelanții intimați inculpați V. și T., până la prezentarea apărătorilor aleși, în sumă de câte 360 lei, vor rămâne în sarcina statului.

În baza art.275 alin.2 Cod procedură penală, va obliga inculpații V. și T. la plata sumei de câte 500 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat, iar în baza art.275 alin. (3) Cod procedură penală, cheltuielile judiciare ocazionate cu soluționarea apelului formulat de Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție vor rămâne în sarcina statului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge, ca nefondate, apelurile formulate de Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție și de inculpații V. și T. împotriva sentinței penale nr.49 din 31 ianuarie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală în dosarul nr...../1/2015.

În baza art.275 alin.2 Cod procedură penală, obligă inculpații V. și T. la plata sumei de câte 500 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

În baza art.275 alin.6 Cod procedură penală, onorariile cuvenite apărătorilor desemnați din oficiu pentru apelanții intimați inculpați V. și T., până la prezentarea apărătorilor aleși, în sumă de câte 360 lei, rămân în sarcina statului.

În baza art.275 alin. (3) Cod procedură penală, cheltuielile judiciare ocazionate cu soluționarea apelului formulat de Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 30 mai 2018.